

சிரித்திரன்

ஜூன் 1982

சிரித்திரன் சிந்தனை

பசியில் கண்கள் இருளும்
போது தேசியக்கொடி புலப்
படாது, காதுகள் அடைக்கும்
போது தேசியகீதம் கேட்க
ராது.

விலை ரூபா 2.00

எனக்கு வாகனப் பொருத்தமே கிடை
யாது. நான் வாழ்க்கை முழுக்க
'WALK' காளஸ்தான்

உள்ளே 1-ம் பரிசுக்கதை

வடகோவை வரதராஜன்

பூலோக சுவர்க்கம்!

தேவேந்திரன்: நாரதரே இந்த ஊர்வசி, மேனகை, ரம்பை, திலோத்தமை நால்வரும் நடனமாட மறுத்துப் பூலோகம் போகவேண்டுமென்று ஏன் அடம் பிடிக்கிறார்கள்?

நாரதர்: பூலோகம் போய் சுஜாதா ஜுவல்லரில் செய்த நகைகளை எப்படியும் வாங்கிவிட வேண்டுமாம்.

இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்.

சுஜாதா ஜுவல்லர்ஸ்
SUJATHA JEWELLERS

Prop: K. யோகேஸ்வரன்

214, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

சிரித்திரன் வளாகம்

பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்காக ஒரு பக்கத்தை ஒதுக்குகிறோம். சிரிப்பைத் தூண்டும் சிந்தனைகளையும் சிந்தனைகளைத் தூண்டும் சிரிப்புக்களையும் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, துணுக்குகள் போன்ற எந்த வடிவத்திலும் எழுதி அனுப்புங்கள். இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டு கொண்ட பலவேறு நிறுவனத்தினர் உரிய பரிசுகளை வழங்கிக் கௌரவிக்கக் காத்திருக்கின்றார்கள்.

— மெயில் வாகனத்தார்

நமது சங்கீத ஆசிரியர்கள் 'பாண்டி' வாத்தியக்காரன் உடையோடு சங்கீதம் கற்பித்தால் கர்நாடக சங்கீதம் கலப்படமாகாது என்ன செய்யும்.

சிரிப்புடனும் சிறப்புடனும் வாழ்க...

செந்தில்மணி — மாலினி (சிவசக்தி)

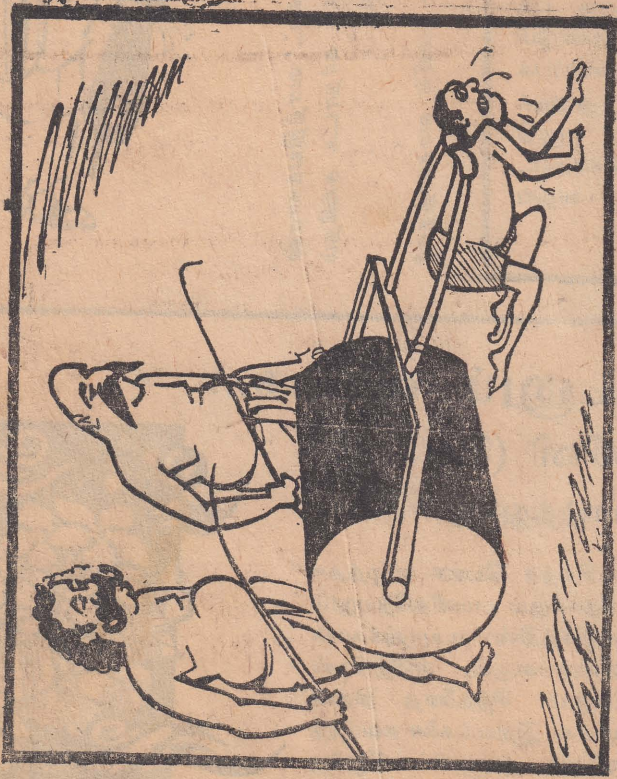
தம்பதிகளை சிரித்திரன் வாழ்த்துகிறான்.

ஈழத்தின் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிறந்த பெண் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவரும் உரிமை நோக்கும் - மனிதநேயமும் மிளிரும் கதைகள் - கவிதைகளால் நம் சமூகத்தின் உயர்வுக்கான பங்களிப்பினை ஆத்ம சுத்தியுடன் ஆற்றிவருபவரும். சிரித்திரன் வளர்ச்சியில் ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டவரும், சிந்தனைத் திறன் மிக்க பலகவிதைகள் மூலம் சிரித்திரன் வாசக இதயங்களை கவர்ந்த வருமான 'சிவசக்தி' (மாலினி) அவர்களுக்கும் நுணுவில் கிழக்கு சாவகச்சேரி க. செல்லத்துரை தம்பதிகளின் புதல்வன் செல்வன் செந்தில்மணி அவர்களுக்கும் 19-5-1982 அன்று திருமண விழா சிறப்புற நடந்தேறியது.

மணமக்கள் சிரிப்பும் சிறப்புமாய் வாழ சிரித்திரன் வாழ்த்துகிறான்.

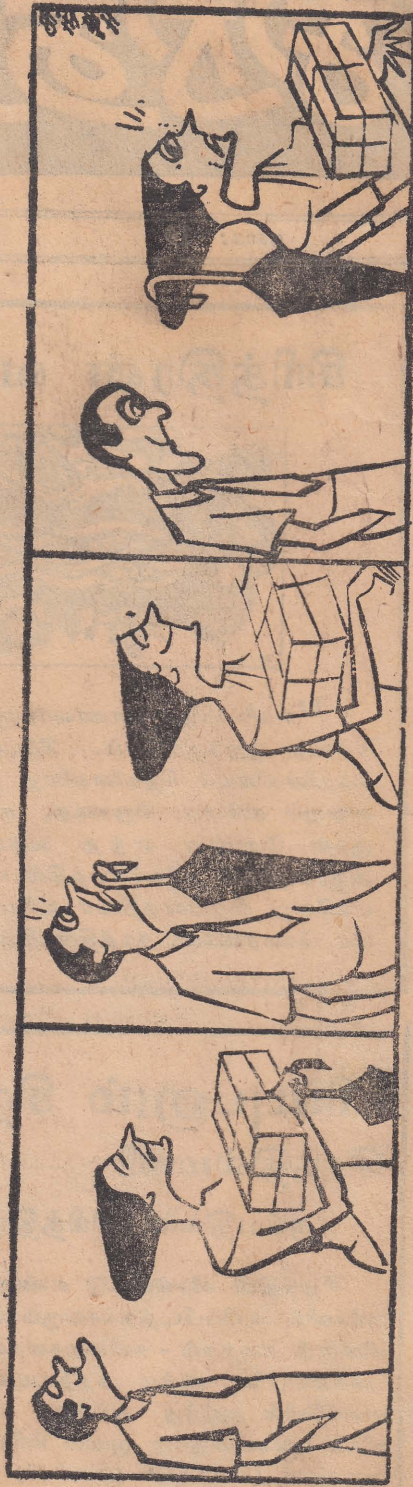
19- ஆண்டுப் பவனியில் சிரித்திரன்

இழக்கமுடியாப் பார்த்ததை வண்டியிலேற்றிச் சித்திர வதை செய்தவனுக்கு நரகலேசகத் தண்டனை.

மங்கல இசைஞர் இல்லா மாங்கலிய விழா.

இளைப்பாறிய பின்பு தாம் நம்மவர்க்கு இனப் பற்றுப்
பெருக்கெடுக்கின்றது.

கண்டறியாத பேட்டி 2

குண்டர் தலைவன் குண்டப்பா

தேர்தல் நெருங்கி வருவதைத் தொடர்ந்து சுறு சுறுப்பாகி விட்ட குண்டர் தலைவன் குண்டப்பாவைப் பேட்டி காணுகிறார் சிரித்திரன் பேட்டியாளர்.

பேட்டி: வணக்கம் திரு குண்டப்பா அவர்களே.

குண்டப்பா: வணக்கம் இருக்கட்டும். நீ எதுக்கு வந்திருக்கிறாயென்று தெரியும். இப்ப்தான் ஒரு கட்சி என்னை புக் பண்ணிவிட்டுப் போகுது. அட்வான்சும் வாங்கிவிட்டேன். அது சரி நீ எந்தக் கட்சியிலிருந்து வருகிறாய்?

பேட்டி: நான் கட்சியிலிருந்து வரவில்லை. சிரித்திரன் சார்பாக உங்களைப் பேட்டி காணவந்திருக்கிறேன்.

குண்டப்பா: சிரித்திரனுக் கென்றால் பேட்டி தருகிறேன். நீதான் திரிச்சு திரிச்சு போடமாட்டியே. ம... சரி கேள்.

பேட்டி: சற்று முன் ஏதோ கட்சி புக் பண்ணியதாகச் சொன்னீர்களே? அதைச் சற்று விளக்குவீர்களா?

குண்டப்பா: அதுவா? தேர்தல் வருதில்லையா? அதுதான் ஒரு கட்சி என்னையும் என் பார்ட்டியையும் புக் பண்ணியிட்டுது. நீயும் அதுக்குத்தான் வந்திருக்கிறாயோ என்று நான் நினைத்து விட்டேன்.

பேட்டி: கட்சிகள் உங்களை எதுக்காக புக் பண்ணுகிறது?

குண்டப்பா: என்ன கேள்வி இது எங்களைமாதிரி சண்டியன்களோடே சப்போட் இல்லாத கட்சி எங்கே யப்பா இருக்கு. கூட்டம் போடுறதுக்கு கலைக்கிற துக்கு, எதிரிகளை ஒழிச்சுக் கட்டுறதுக்கு எல்லாத்தாக்கும் நாங்கள் தானே சப்போட். வெட்டென்றால் வெட்டியிருவோம்... ஏன் நடுங்குறே? சும்மா ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னேன்...

பேட்டி: இப்படி தாராசிங் மாதிரி உடம்பை வைத்துக் கொண்டு இந்த மாதிரி பிழைக்கிறது சரியா?

குண்டப்பா: என்ன நீ அட்டாக் பண்ணியே கேள்வி கேட்கிறாய்?

பேட்டி: கோபிக்கக் கூடாது. மக்கள் உங்களைப் பத்தி நினைக்கிறதைத்தான் கேட்டேன்.. அதுசரி... ஒரு கட்சி உங்களை புக் பண்ணுறபோது அந்தக் கட்சியின் கொள்கைகளைப் பற்றி நீங்கள் பாக்கிறதில்லையா?

குண்டப்பா: கொள்கை என்னப்பா கொள்கை. அந்தக் கட்சிக்காரர்களுக்கே இல்லாத அக்கறை எங்களுக்கு எதுக்கு? ஏதோ ஈஸியா காசு கிடைக்குது. நாங்க சப்போட் கொடுக்கிறோம்.

பேட்டி: நீங்கள் எப்படிக் குண்டரானீர்கள்?

குண்டப்பா: இப்போ பதினைஞ்சு வருஷத்துக்கு முன் ஒரு கட்சிக்காரன் என் அப்பனைக் குத்திக் கொண்டு போட்டான். அடுத்தநாளே குடிச்சிட்டு வந்து. அவனை நடுத்தெருவிலே நாலு துண்டாக வெட்டியிட்டேன். ஐஞ்சு வருஷம் மறியல் போட்டாங்க. அதுக்குப் பிறகு இதே பிழைப்பு.

பேட்டி: அப்போ நீங்கள் இப்படியானதுக்கு இந்தச் சமூகமும் அரசியலும் தான் காரணம் என்று சொல்றீங்க?

குண்டப்பா: பின்னே? இப்போ கூட இதைவிட அதிகமா யாராவது காசு கொடுத்தா உட்பின் கட்சி மாறியிருவேன்.

பேட்டி: அது நம்பிக்கைத் துரோமில்லையா?

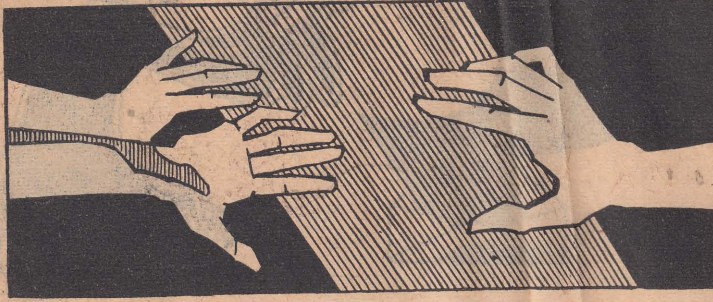
குண்டப்பா: என்ன கட்சி மாறுகிறது நம்பிக்கைத் துரோகமா? பைத்தியமா உனக்கு? எம்.பி பதவி கிடைக்காவிட்டால் கட்சி மாறுகிறாங்க. நானும் அப்படித்தான். வாசியா இருக்கிற கட்சிக்குப் போயிருவேன்.

பேட்டி: கட்சி விஷயம் இருக்கட்டும். நீங்கள் கலவரங்களை உருவாக்குவதற்குக் காரணமாக இருப்பது பாவம் என்று கருதுவதில்லையா?

குண்டப்பா: ரொம்ப வெயிட்டா கேள்வி கேக்கிறே. இந்தக் கேள்வியை எங்களை ஒரு ஆயுதமா பயன்படுத்தி அரகியல் காரங்களிட்டை கேள் என்னை விட்டுரு சரி சரி... எழும்பு... இதுக்குமேலே பதில் சொல்ல எனக்கு மனம் சரியில்லை.

பேட்டி: சரி குண்டப்பா அவர்களே உங்களையும் சிந்திக்க வைப்பதற்காகத்தான் இப்படி கேள்விகளைக் கேட்டேன். நீங்கள் சிரமம் பாராமல் கொடுத்த பேட்டிக்கு மிகவும் நன்றி வணக்கம்.

சிரித்திரன் சிரிப்பு நாடகம்

போட்டி

சிந்தனைப் புரட்சியை ஏற்படுத்துவதில் நகைச்சுவை நாடகங்கள் மிக முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன.

நகைச்சுவை நாடக எழுத்தாளர்களே! சிந்தனைகளையும் சிரிப்பையும் தூண்டும் தரமான நாடகங்களை எழுதி அனுப்புங்கள். தரமான நாடகங்கள் மாதாந்தம் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு சிரித்திரன் முத்திரையுடன் வெளியிடப்படுவதுடன் அவற்றிற்கு 25 ரூபா முதல் 50 ரூபா வரையிலான பரிசும் வழங்கப்படும்.

நாடகத் தலைப்பை நாமே தருவோம். அத்தலைப்பிற்கு ஏற்ற விதத்தில் சிரித்திரனில் 6 பக்கங்களுக்கு மேற்படாதவாறு நாடகங்கள் எழுதப்பட வேண்டும். பரிசுபெறும் முத்திரை நாடகங்கள் தொகுக்கப்பட்டு பின்னர் புத்தக வடிவில் 'சிரித்திரன்' பிரசுரமாகவும் வெளியிடப்படும்.

தலைப்பு

சீதனம் வாங்காத சவுதி மாப்பிள்ளை

இப்போட்டிக்குரிய பரிசு 50 ரூபாவை வண்ணை கலைவாணர் நாடக மன்றத்தினர் இரா. பற்குணம் வழங்குவர்.

தனியுடமை

பணம்
பொன்
பொருள்
நிலம்
இவை மட்டுமல்ல
இன்று
சுதந்திரமும்
ஒரு சாராரின்
தனியுடமை

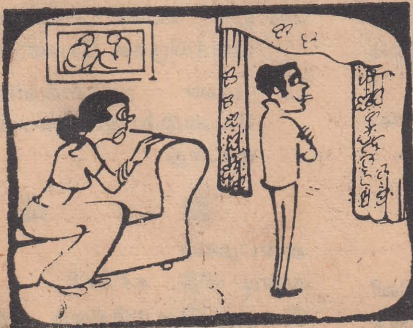
—பிரசன்னா

வேஷம்

தியற்றியில்
ஹீரோக்கள்
செய்முறையிலோ
வெறும் ஸீரோக்கள்
கொள்கைப் பேச்சிலே
மார்க் அந்தனிகள்
நடைமுறையிலோ
இவர்கள்
சீதனச் சந்தையின்
ஷைலக்குகள்.

— பிரசன்னா

மனைவி: நீங்கள் இம்முறை வரும் தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டங்களுக்குப் போகக் கூடாது.

கணவன்: ஏன்?

மனைவி: நீங்கள் கூட்டங்களில் போய்த் திட்டிக் கொண்டிருந்தால் நான் வீட்டில் யாரைத் திட்டுவது.

எம். எச். அபூபக்கர்

காத்தான்குடி

கே: போர்வீரனா விவசாயியா
மேலாக மதிக்கப்பட வேண்டியவன்.

ப: விவசாயி போர் அடித்தால்
தான் போர்வீரனால் போர்
பிடிக்க முடியும்.

ஜீவசிரோன்மணி

தியத்தலாவ

கே: எவன் நீர் மதிக்கும் பேச்சாளன்.

ப: தன்னையுருபவன் நல்ல
தைத்தான் பேசுவான்.

எஸ். அரவிவரன்

அளவெட்டி

கே: எது விஷப்பரீட்சை?

ப: விவாகரத்து மலிந்த காலத்தில்
கல்யாணம் பண்ணிப்
பார்ப்பதும், விலைவாசி உயர்ந்த
காலத்தில் வீடுகட்டிப்
பார்ப்பதும்.

Mrs. நிருபா கனகரட்ணம்

கோண்டர்வில்

கே: ஒரு நாடு எப்போ அமைய
தியை இழக்கின்றது?

ப: நாட்டின் அரசியல் யாப்பு
இனங்களைப் பிரிக்கும் ஆய்
பாக இருக்கும் போது.

ஆசையப்பன்

திருநகர்

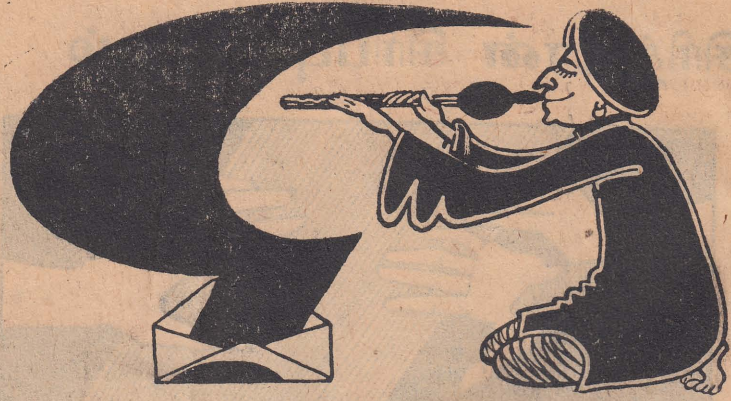
கே: நானாய உலகம் பற்றி உமது
கருத்து?

ப: உலகம் அழிவின் விழிம்பை
நோக்கி விரைகின்றது. குடும்பக்
கட்டுப்பாடும் ஆயுதக்
கட்டுப்பாடும், அமுல் நடத்தப்பட
வேண்டும்.

மயூரன்

வெள்ளவத்தை

கே: சில பேச்சாளர்கள் நீண்ட
நேரம் மேடையில் பேசுவ
தின் மர்மமென்ன?

ப: வீடு போனால் மனைவியின்
பேச்சைக் கேட்க வேண்டு
மென்பதால்.

தேவகி திருமான்

யாழ்ப்பாணம்

கே: சுதந்திரத்தை மறுப்பது
எதைப் போன்றது?

ப: தாகத்திற்குத் தண்ணீர்
கொடுக்க மறுப்பதைப்
போன்றது. பாரதியார்
என்று தணியும் இந்த சுதந்திர
ரதாகம் என்றல்லவா பாடியுள்ளார்.

சுகுமார்

மன்னார்

கே: தேர்தல் என்பது என்ன?

ப: வாக்குகள் விதைத்து வாக்குச்
சீட்டுகள் அறுவடை செய்யும் ஒருவகை
விவசாயம்.

யாழினி, தமிழினி, சூரியா

யாழ்ப்பாணம்

கே: வருங்கால யாழ்ப்பாணம்
எப்படி இருக்கும்.

ப: அம்பலவி அழிந்திருக்கும்.
அன்றோ வளர்ந்திருக்கும்.

கிருஷ்ணகுமார்

தென் புலோவியூர்

கே: காழகனுக்கும் ஏகபத்தினி
விரதம் அனுஷ்டிப்பவனுக்
கும் உள்ள வித்தியாசம்
என்ன?

ப: இந்திரன் கண்பட்டதால்
அகலிகை கல்லானாள். இரா
மனின் கால்பட்டதால்
அகலிகை உயிர்பெற்றாள்.

சுபைதா

கல்முனை E. P.

கே: எவனுக்கு சிரிப்பதற்கு
உரிமை உண்டு.

ப: தன் பிழைகளை நினைத்து
அழுபவனுக்கு.

விஜி தம்பு

வேலளை

கே: ஒரு நவமொழி ஒன்று கூறும்
பார்க்கலாம்.

ப: சுவர் இருந்தால் தான்
சுலோகம் எழுதலாம்.

S. K. ராமசந்திரன்

வேலளை

கே: ஒரு பெண் எப்படிப்பட்ட
வளர்யிருக்க வேண்டும்.

ப: நாண முள்ளவளாயிருக்க
வேண்டும். நாணலாயிருக்கக்
கூடாது.

அன்பழகன்

கண்டி வீதி, கச்சேரி

கே: யூத இனத்திற்கும் தமிழினத்
திற்கும் உள்ள வேறுபாடு
என்ன.

ப: உலகில் யூத இனம் ஒரு சிறிய இனம். ஞானப்பறவையாக உயரப்பறக்குது. உலகில் தமிழினம் ஒரு பெரிய இனம். யானையாக சுகதியில் சிக்கி நிற்கிறது.

அமிர்ரஷாத்
காத்தான்குடி—05

கே: அரசியல் கட்சி என்பது என்ன?

ப: சில அங்கத்தவர்கள் கருதுவது போல் அது வைப்பரட்டியல்ல.

வ. வரதராஜன்
உரும்பராய்

கே: தமிழ் அரசியல் வாதிகளின் ஒற்றுமையினத்தால் தமிழன் கண்டது என்ன?

ப: அன்று சொந்தக் கப்பலோட்டிய தமிழன் இன்று அந்நிய நாட்டவன் கப்பல் கழுவும் நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டிருக்கின்றான்.

நந்தினி சுபா
பேராதனை

கே: பாரதியார் பற்றிப்பலர் பல கருத்தையும் கூறிவிட்டார்கள். உங்கள் கருத்து என்ன?

ப: பாரதி பாரதத்தின் விடுதலைக்கு மட்டும் போராட்டம் நடத்தவில்லை. இலக்கணச் சிறையில் கைதியாக இருந்த கவிதையின் விடுதலைக்கும் போராட்டம் நடத்தியவர்.

ஸ்ரீ யோஜனா
கொழும்பு 13

கே: இது தில்லு முல்லு நிறைந்த உலகம்?

ப: ஆம்... உலக அழிவிற்கு நாசகாரக் குண்டுகளையும் தயாரிக்கின்றது. உலக சமாதானத்திற்கு நோபல் பரிசும் வழங்குகின்றது.

எஸ். அரசரட்டை
வியாங்கொடை
கே: பேச்சுப் புகார் நடைபிடிப்பட்டது.

ப: அந்நிய நாடாபத்திரத்துமஐந்து நட்சத்திரத்தில் தங்குவ

நகுல், தாரணி,
மட்டகனப்பு

கே: "உச்சிமீது திலும் அச்சு பாரதியாரின் திப்பதுண்ட

ப: என் பாரியா கும் போது

எஸ். தில்லையம்பல
அளவெட்டி

கே: எவனைக் கேட்க உலகம் எண்

ப: தியர்கியை கோமாளி என்னுன் விபச்சாரி பிரமச்சாரியை கோமாளியென்று எண்ணுகின்றான். இப்படி பல வகை.

சிவராஜன்

நாவலர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

கே: எவன் அனுபூதி பெற்றவன்

ப: சலுதியில் உத்தியோகம் பெற்றவன்.

எஸ். சிறிவாணி

யாழ்ப்பாணம்

கே: மகுடியாரே உமது தெய்வம் எது?

ப: மானுடம் எனது மதம் மனித அன்பும் மனித சக்தியும் எனது தெய்வங்கள்.

எல். வரதன்
கரணவாய்

கே: தமிழ் மக்களின் அரசியலின் மந்த நிலைக்குக் காரணம் என்ன?

ப: பேச்சாளர்களெல்லாம் தம்மை அரசியல் வாதிகளென்று நினைத்ததால்.

எச். எம். ஹனிபா
வவுனியா

கே: உமக்கு உலகில் எது சொந்தம்?

ப: என் உயிர் கூட எனக்குச் சொந்தமில்லை. தற்கொலை செய்ய முயற்சித்தால் சட்டம் தண்டிக்குமல்லவா.

12. ✓ கணிதபாடத்துக்கு உகந்த கொப்பி (குழம் பியிருக்கே.) ~~செய்து~~ ~~செய்து~~
14. ✓ இறைவனைப் பரம என்கின்றோம்.
15. ✓ இந்த ஆசை நமக்கேன்! இதில் சகலரும் இனிது வாழலாம். ~~செய்து~~
16. ✓ கன்று துள்ளித்திரியும்!

மேலிருந்து கீழ்

1. ✓ முள்ள வெளியே; சுளை உள்ளே; ருசித்துப் பாருங்களேன் இதை.
2. ✓ உலகத்திலே இது இல்லாதவர் யார்! ~~செய்து~~
3. ✓ செய்யும் கோலம் பலதான்!
4. ✓ இல்லாத சமய நெறியை எச்சமயமும் புகட்டவில்லை.
8. குழந்தைகள் படிப்படியாக தான் கல்விக் கோட்பாடாகும்!
9. ✓ எகிப்திய மன்னரின் ஆட்சியைப் பற்றி அங்குள்ள கள் கூறும்!
10. ✓ பசுவின் ஆண்கன்று. ~~செய்து~~
12. ✓ இல்லாத வாழ்க்கையே உலகை உய்ய வைக்கும்.
13. ✓ வாசனை பொருந்திய ஒரு செடி இது. ~~செய்து~~
16. நமது புலவர் பற்றிப் பாடியுள்ளார்!

● சென்ற இதழ் போட்டியின் விடை

மேலிருந்து கீழ்

1. சங்கராபரணம் 2. தாடி 3. அதிகம்
6. விகடம் 8. திதி 13. மாதூர்
14. தாமதம் 15. மகரம் 18. புள்

இடமிருந்து வலம்

1. சமாதானம் 3. அறிவு 4. மதி
5. கவி 7. சதி 9. கவலை 10. ராகம்
11. திடம் 12. படலம் 13. மாதா
15. மலை 16. லைவக (கவலை) 17. வரம்பு
19. கருமம்

பரிசு பெறுவோர்கள்

1-ம் பரிசு

சிறி வதலு

சாரதா வீதி, திருமலை.

2-ம் பரிசு

எம். எச். அபூபக்கர்

மின்சார நிலைய வீதி, காத்தான்குடி-05

● பாராட்டு பெறுவோர்

விபுலன்-சிறிதர்

யூசுப்

எஸ். நந்தகுமார்

சந்திரிக்கா-ராமலிங்கம்

மட்டுநகர்

துறைநிலாவணை

பதுளை

யாழ்ப்பாணம்

- சரியான விடைதரும் அதிஷ்டசாலிக்கு முதலாவது பரிசாக ரூபா 15/- அன்பளிக்கப்படும்.
- 2வது பரிசாக ரூபா 10/- அன்பளிக்கப்படும்.
- விடைகள் யாவும் 15-6-1982 ற்கு முன்பு குறுக்கெழுத்துப்போட்டி, ஆசிரியர் சிரித்திரன் 559. கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம் என்ற முகவரிக்கு அனுப்பிவைக்கவும்.
- கூப்பனின்றி அனுப்பப்படும் விடைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

இடமிருந்து வலம்

- ✓ 1. பசிவந்தால் பறந்துபோகும்.
- ✓ 3. கர்ரியங்களில் பார்ப்பது அவசியமன்றோ!
- ✓ 5. கண்டு அஞ்சுபவர் போர்புரிய முடியுமா?
- ✓ 6. ஆன வாழ்க்கை குழம்பியுள்ளது (அகம்)
- ✓ 7. நல்லகாய்கள் ஆன பின் சாப்பிடலாம் என்று அணில்கள் விட்டுவைக்குமா?
8. என்ற விசுவாசம் கொண்ட வினைமுற்று நாம் என்ற எழுவாய் ஏற்கும்.
- ✓ 10. 'நாமிருக்கும் நமது' என்றது பாரதி வாக்கு
- ✓ 11. ✓ இல்லாத கட்சி உருப்படாது!

பாரதி நூற்றாண்டு விழா
சிறுகதைப் போட்டியில்
1-ம் பரிசைப்பெற்ற

நிலவு குளிர்ச்சியாக இல்லை

இலண்டன் மாநகரத்தில் அமைதியான; 'தேம்ஸ்' நதியில் பௌர்ணமி காலத்தில் படகுச் சவாரி விட்டிருக்கிறேன். வாஷிங்டனில் 'பொடோமோ' நதிக்கரையில்; பூத்துக்குலுங்கும் 'செர்ரி' மரங்களுக்கிடையில் சில்வர் நைற் கவிதை படித்துக் கொண்டு நடந்திருக்கிறேன்.

ஆனாலும் அங்கெல்லாம் என் மனம் வெறுமையுற்று ஏங்கிக் கொண்டே இருக்கும்; 'தேம்ஸ்' நதியில் படகுச் சவாரிவிடும் போதெல்லாம் இங்கே கோப்பாய் கடற்கரையில் கைதடி பாலத்தில் நான், பாலன், குவி, ஜோக்கர் எல்லோரும் வரிசையாய் இருந்து கொண்டு - மினுக்கிவிட்ட தங்கத் தாம்பாளம் போல் கடல் நீரில் பிரதிபலிக்கும் சந்திர பிம்பத்தைப்பார்த்து.

சிந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே
சேர நன்னாட்டினம் பெண்களு
டனே
சந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டி
சைத்து
தோணிகள் ஓட்டி விளையாடி
வருவோம்.

என்ற பாடலைப் பாடி மகிழ்ந்து - மெய் மறந்திருந்த நினைவுகள் என் நெஞ்சத்தில் இனிய உணர்வுகளை உதிர்த்துவிடும்.

இங்கே வெறும் பாலக்கட்டில் குறுணிக் கல்லுகள் குண்டிச் சதையை உறுத்துகிற பாலக்க

ட்டில் இருந்து கொண்டு - நிஜமான கடலைப்பார்த்து அதை நதி எனக் கற்பனைபண்ணி அந்த நதியிலே ஓடும் விடுவதாக அதித கற்பனை பண்ணி மகிழ்ந்த சுகம் அவ் அனுபவத்தைநிஜமான அனுபவமாக -நில வொளியில்குளித்து உருக்கிவிட்ட வெள்ளி ஆறுக ஓடுகிற தேம்ஸ் நதியில்; சேர நன்னாட்டினம் பெண்கள் இல்லாவிட்டாலும் அழகான ரோஜாப்பூவை போல மலர்ந்து சிரிக்கின்ற எனது இங்கிலாந்துத் தோழி ஜேனுடன் படகுச் சவாரி செய்த போது உண்டாக வில்லையே!

வடகோவை வரதராஜன்

ஏனோ இப்படியான இயற்கை காட்சிகளைகாணுகிறவேளைகளில் தான் எனது மனதில் கோப்பாய் கடற்கரையும்; தாமரக் குளமும்; பனஞ்சோலைகளும்; சம்பைப் புல் வெளியும் தோன்றி என் ஏக்கத் ஷைத் கிளறிவிடும். ஏக்கங்கள் கிளறுப்படுகையில்; என் அடிமனதில் கனன்று கொண்டிருக்கும் நாட்டுப்பற்றின்மேல் படிந்திருக்கும் சாம்பல்கள் விலக விலக; அந்த அடிமனதின் கனல் மிகச் செம்மையாகவே கனன்று என்னை ஏங்கவைத்தது.

அந்த ஏக்கக் கனலின் தகிப்பில் எங்கே நான் உருகிப்போய் விடுவேனோ என்ற அச்சத்தில் இருபது நாட்கள் 'விடுப்பு' எடுத்துக் கொண்டு தாயகம் திரும்பினேன்.

விமானம் இலங்கையை நெருங்க நெருங்க; என்மனதில் பொங்கிப் பிரவாகித்த உணர்வுகளையும்; என்னில் ஏற்பட்ட கிளர்வுகளையும் விபரிப்பதற்கு எனக்கு மொழியறிவு போதாமை இருப்பதை இட்டு நான் மிகவும் வருந்துகிறேன்.

ஆனால் ஒன்றை மட்டும் குறிப்பிடுவேன்; இவ்வுணர்வுகளை எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் வார்தைகளால் உணர்த்த முடியாது உணர்ந்தாலேயே புரிந்துகொள்ள முடியும்.

யாழ்ப்பாண புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கியதும் சப்பாத்துக்களை உதறி எறிந்துவிட்டு, எனது மண்ணிலே நான் பிறந்து புனதி அனைந்து மணல்வீடுகட்டி விளையாடி வளர்ந்த மண்ணிலே வெறும் பாதம் பதித்து இந்த ஏழு வருடப் பிரிவில் இந்த மண்ணிற்கும் எனக்கும் விட்டுப்போன உறவுகளை புதுப்பிக்க வேண்டுமென்ற ஓர் குறுகுறுப்பு ஓர் வெறி.

ஃ... ஃ... கௌரவம் என்ற போர்வையில் எமது உள்ளத்து உணர்ச்சிகள் எவ்வளவிற்கு நாம் கட்டாயத் தடை போட வேண்டியுள்ளது.

ராக்கியால் இறங்கியதும் சப்பாத்தையும் சொக்கையும் கழற்றி எறிந்து விட்டு வெறும் காலுடன் குறுகுறுக்கும் அந்த மண்ணில் வெறும் பாதம் பதித்து நடந்தேன்.

ஓ!... எவ்வளவு தாபத்துடன் அந்த மண் என் கால்களை அனைந்து முத்தமிடுகிறது. இந்த மண்ணிற்கும் எனக்கும் எத்தனை வருடப் பிரிவு!... ஐந்து வருடங்கள். வீட்டில் அம்மாவின் நிறத்திருக்கிறாயே ஓழிய நல்லாய் மெலிஞ்சு போனாய். ஏன் உந்ததலைமயிரை உப்பிடி வளர்த்திருக்கிறாய்... தங்கையின் எங்கடை மார்கழிக்குளிரவிட அங்கை கனக்கக் குளிரோ என்ற அப்பாவித்தனமான கேள்விகள்! ஆச்சி; இந்த ஐந்து வருட காலத்தில் இறந்தவர்கள் பெயர்களைப் பட்டியல் போட்டா. இடையிடையே அப்பனை முருகா 'என்னை எப்பதான் நீ சாப்பிடப் போறியோ' என்று பிதற்றிக் கொண்டா.

என்னைச் சுற்றி நிறையக் குழந்தைகள்; எனது ஐந்து வருடப்பிரிவில் உருப்பெற்ற அவதாரங்கள்.

தங்கை; இது கமலா அக்காவின் கடைசி வினோதினி; இது கார்த்தி அண்ணற்ற மகன் சுகந்தன் என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

இவற்றில் எல்லாம் என் மனம் பதியவே இல்லை. நான் நட்ட தென்னங் கன்றுகள்; முற்றத்தில் ஏழுவிதமான நிறங்களில் நான் ஒட்டிய செவ்வரத்தை; நான் வளர்த்த பசுக்கன்று. நந்தினி... இவற்றைப் பார்க்கவே என் மனம் அவாவியது.

மெதுவாக அவ்விடத்தால் களன்று; வளவைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டேன்.

வளவில் அதிகமாற்றம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. கோடியில் நின்ற புளிமாமரம் தறிக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில் ஓர் சுறுத்தக் கொழும்பான் மாமரம் நடப்பட்டுள்ளது. புதிதாக ஓர் குறுக்கு வேலி எழுந்துள்ளது. ஓ...! தங்

கச்சி பெரியவளாகி விட்டாள் அல்லவா! என்ன இருந்தாலும் அப்பா இதில் எல்லாம் வலு சமர்தியர்.

பனையோலைக் குடலில் நின்று குரக்கன் புட்டுத்தின்று கொண்டிருந்த நந்தினி - என்னை இந்த ஐந்து வருடகாலப் பிரிவின் பின்னரும் அடையாளம் கண்டு செல்லமாகக் கத்தியது.

மதம்

மதங்கள்
மதமாக
வேதங்களைப்
பேதங்களாக்கிப்
பாரிலே
போரில் பாதியும்
யாரால்...
ஆனநாளிலிருந்து
அழிவுகள் எத்தனை
இதிலே
அன்பு சமாதானம் என்ற
பசுத்தோல் எதற்கு?
பகிரங்கமாகவே
போரிட்டுச்
சாகுங்களேன்.

— ரதிபா

ஓ என்ன மாதிரி வளர்ந்து விட்டது இந்த நந்தினி. விம்மிப் புடைத்த மடியின் முலைக்காம்புகளை; ஓர் சிவப்பு நிறக் கன்றுக்குட்டி, ஒலி எழும்பச்சப்பிக் கொண்டிருந்தது. அதன் வாயெல்லாம் நுரைக் கொப்பளங்கள்;

மகிழ்சியான அடையாளமாக; அதன் கூழையான வால் இடப் புறமும் வலப்புறமுமாக அசைந்து கொண்டிருந்தது.

அம்மா சொன்னாள் இது மூன்றாவது கன்றும். நான் லண்டனுக்குப் போகும் போது இந்த நந்தினி ஊட்டு மாறாத பச்சிளம் கன்று - காலம் எவ்வளவு விரைவாய் கடந்து விட்டது!

அம்மா எனக்கு வைத்த கப்பல் வாழைப் பழங்கள் இரண்டை எடுத்து நந்தினியிடம் நீட்டினேன். ஆவலோடுகவைத்து மகிழ்ந்தாள்.

நான் நட்ட தென்னப்பிள்ளைகள் எல்லாம் பருவப் பெண்களாகி; இளமை திமிறி முறுக; சுமக்க முடியாத குலைகளுடன் காற்றில் தம் ஓலைகளை அசைத்து என்னை வரவேற்றன. முற்றத்தில் ஒரு செவ்வரத்தை மரத்தில் நான் ஒட்டிய ஏழு இனச் செவ்வரத்தையும் ஒவ்வோர் கொப்பும் ஒவ்வோர் வர்ணமாக பூத்து ஓர் மலர்க் கதம்பமாக காட்சி அளித்தது.

'இதிலேதான் தம்பி மாமி ஒவ்வொருநாளும் கோயிலுக்குப் பூ ஆயிறவ' அம்மா பெருமையுடன் சொன்னா.

இந்த இருபது நாள் விடுப்பில் 8 நாட்கள் எவ்வளவு வேகமாக போய்விட்டன என்று எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இந்த எட்டு நாட்களிலும்; இந்த ஐந்து வருடங்களும் நான் விட்டுப் பிரிந்திருந்த ஒவ்வோர் சதுர அடிமண்ணையும் ஆவலோடு தரிசித்து என் உறவுகளைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள முயன்றேன்.

இன்னமும் 12 நாட்களில் நான் இலண்டனில் நிற்க வேண்டும் என்ற நினைப்பு சுசப்பைச் சுமந்து என் முகத்தைச் சுண்டச் செய்தது.

இந்த அழகான — அமைதியான — கிராமத்தை விட்டு விட்டு எந்நேரமும் சத்தமும்; இரைச்சலும் பெற்றோல் புகையும் நிறைந்த இலண்டன் மாநகரில் போயி ருப்பதென்றால்...?

ஏதோ தவற விட்டதை எடுக்கப் போவதைப் பேர்ல் விரையும் இலண்டன் வாசிகளையும் — அவர்களின் சம்பிரதாய பூர்வமான ‘குட் மோனிங்’ ‘குட் ஈவினிங்குகளையும்’! அந்த நகரின் இயந்திரமயமான வாழ்வையும் நினைத்து நான் வெப்பி ராயப்பட்டேன்.

ஓ...! இறைவன் எவ்வளவு இனியவன்! இந்த அமைதியான ஆர்ப்பாட்டமில்லாத; போலிக ளற்ற கிராமத்தில் என்னைப் பிறக்கச் செய்தானே!

இருபது நாள் விடுப்பை; 50 நாட்களாக தள்ளிப் போட்டால் என்ன என்ற எண்ணம் தேர்ந்றியது.

இருபது நாட்களில் திரும்புவது என்ற முன் கூட்டியே மீள் பயண ரிக்கற் எடுத்து விட்டேன் அது கொஞ்சம் இலாபகரமானது. அதை இரத்துச்செய்தால் சில பவுண்கள் நஸ்டம் போகும்! போனால் போகட்டும்; இந்த மண் தரும் மனநிறைவை; பரிமளிப்பை சுகந்தத்தை கேவலம் இந்தப் பவுணுடனும்; டொலருடனும் ஒப்பிடுவதா?

நானே மறு நாள் கொழும்பு சென்று பயணச் சீட்டை இரத்துச் செய்து லண்டனுக்கு ஒரு கேபிள் கொடுத்தால் போகிறது.

அன்று மத்தியானம் பிள்ளையார் கோவில் கேணியில் முருகிக் கொண்டிருந்தேன். தண்ணீரில் மூள்கி மூள்கி எழுகிறபோது உண்டாகிய சுகம் இருக்கிறதே அதற்கு ஈடாக அதையே தான் என்னால் சிபார்சிக்க முடியும்.

இந்தக் கேணியில் ஒல்லித் தேங்காய் கட்டி நீந்தப் பளகியது முதல் பரமேஸ்; பாலன்; கோபால் ஒவ்வொரு வரும் ஒவ்வொருவரை அழுக்கி விளையாடியது வரை என் நெஞ்சில் முகிழ்ந்த வண்ணம் மிருந்தது.

இந்த நண்பர் குளாத்தில் இப்போ பரமேஸ் இல்லை. வாலிபத்தின் வாசற்படியில் அவன் உயிர் துப்பாக்கியால் அனியாயமாகப் பறிக்கப்பட்டு விட்டது.

சேவை மனப்பாங்கும்; சுறுசுறுப்பும் உள்ள எவ்வளவு இனிய நண்பன் அவன்! யாழ் பொது சன நூலகம் எரிக்கப்பட்டு அடுத்த நாள் நிகழ்ந்த அவனின் அனியாயச் சாவு ஓர் ஆவேசமான மனக்கிளர்ச்சியை என்னுள் உண்டு பண்ணியது.

காலனே நானுன்னைக் கட்டப் போறேன்

ஒலமிடும் பெருங்காற்றே உன்னை ஒடுக்கப் போறேன்

சாலமிடும் தீயே உன்னை அணைக்கப் போறேன்;

மேலுலகின் நண்பா உன்னை எங்கே காண்பேன்?

யாரோ ஒரு பெண் கையில் தேங்காயுடன் கால்களுவ வந்தாள்; அவள் என்னைக் கண்டு கூச்சப்படக் கூடாது. என்ற நினைப்பில் கேணியின் அக்கரைக்கு நீந்திச் சென்றேன். கேணியில் இறங்கிய பெண் ஒரு கணம் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் “வ... ரதன்”! ஆச்சரியத்தில் கண்கள் அகலவிரிய இது நிஜமா என்ற பிரமையில் ஆழ்ந்து சுட்டு விரலைச் சொண்டில் பதித்து முணு முணுத்தாள்.

கௌரி அக்கா!!!

“அக்...கா!” — நானும் திகைத்து வார்தைகளைக் குன்றறினேன்.

நரர்

சிவனாருக்குச்

சேதி வந்தது

நரகத்தில்

இடநெருக்கடியாம்-

அவர் சொன்னார்

பூலோகத்தில்

குடியேற்றுங்கள்.

நாலு நாள் கழித்து

கிங்கரர் வந்தனர்-

பூலோகத்தில்

நரக வாசிகளைக்

குடியேற்றினோம்

தூக்குப் போட்டுக் கொண்டு

மீண்டும்

நரகத்துக்கே வருகிறார்கள்

நரர்களுடன் வாழ முடியாதாம்

— சுமதா

“எப்ப வந்தனர்” — கௌரி அக்கா

“வந்து எட்டுநாளாய் போச்சு”

“இவ்வளவு நாளும் எனக்குத் தெரியாமல் போச்சே”

“எப்பிடி அக்கா; சுகமாய் இருக்கிறியளே?”

திடீர் என அக்காவின் முகத்தில் மழை மேகங்கள் குவிந்தன. “ம்... சுகத்திற்கு என்ன குறைச்சல்” சொற்கள் கைப்புடன் தெறித்து விள, நீண்ட பெருமூச்சொன்று அனலாய் கிழம்பி வளி மண்டலத்தைச் சூடாக்கியது.

• நான் கௌரி அக்காவை ஆழமாக ஊடுருவினேன். முன்பு என்ன மூமாதிரி நீர்ப்பிடிப்பான பிஞ்சுக் கத்தரிக்காய் போன்று;

தள தள என்றிருந்த அக்கா: இப்ப மிளகாய்ப் பழம் சுருங்கு மாப் போல் சுருங்கி விட்டாவே!

தலையின் முன்னுச்சியில் சில நரையிர்கள் இரகசியம் பேசின. கண்களின் கீழ் அடர்ந்த கருவளையம்.

முன்பு தக்காளிப்பழம்போல் தள தள என்று அழகு காட்டிய கன்னச் சதைகள் இப்போ சற்று ஒட்டிப் போயிருந்தன.

“இனி எப்ப போறீர்” — கௌரி அக்கா விழிப்பு வந்தவராக கேட்டா.

“இருவது நாள் லீவிலே வந்தனான்; இனி ஐம்பது நாள் ஆக்குவம் என்று யோசிக்கிறன்”

“சும்மா வந்தனீரோ இல்லை ஏதேனும் அலுவலோ”

“இல்லைச் சும்மாதான்”

“நான் ஏதேனும் கலியாணம்; எண்டு நைச்சன்” குறும் பாக கண்ணை வெட்டிச் சிரித்தா அக்கா அப்போது தான் விழிப்புற்றவனாக அக்காவிற்குத்தைப் பார்த்தேன்.

வெறுமை!!

கௌரி அக்கா இன்னமும் கலியாணம் செய்யவில்லையா?

அல்லது கலியாணம் செய்து வாழ்வினந்து விட்டாவா?

மனத்தில் எழுந்த சிந்தனை என் முகத்தில் தேங்கியது.

“எப்பிடியக்கா; மாக்கண்டம் மான் சுகமாய் இருக்கிறாரே?”

“ம்... அவருக் கென்ன... குத்துக் கல்லுப் போலே இருக்கிறார்”

ஏன் இந்த கைத்த கதைகள் கௌரியக்கா ஏன் இப்படிமாறிப் போய்விட்டாள்?

“ஏனக்கா ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறியள்; ஏதேனும் சுகமில்

லாமல் இருந்தனங்களே? முகமெல்லாம் காய்ஞ்சு போய்க்கிடக்கு “சுகமில்லையே?; எப்ப சுகமாய் இருத்தனான்? எந்த நாளும் வருத்தம் தான்!”

“அப்பிடி என்ன வருத்தமக்கா?”

கௌரி அக்கா சிரித்தாள்: கைப்பு துண்டு துண்டாகத் தெறித்து விருந்தது.

“நான் சும்மா பகிடிக்குச் சொன்னனான்; நீர் கனநேரம் தண்ணீர்க்கை நிக்காதையும் பழக் கமில்லாதது சூட்டைக் கிளப்பி விட்டிடும். லண்டனுக்குப் போறத் துக்கிடேலை; நேரமுள்ள நேரம்; வீட்டை வாருமன். நாங்கள் ஆறுவரியமாய் ஒண்டாய் பள்ளிக் கூடத்திற்கு போய் வந்தனாங்காளெல்லே! ஐஞ்சுவரியத்துக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறீர்; எங்கடை வீட்டை ஒரு கோப்பித்தண்ணியாவது குடிக்க வேண்டாமே!

“கட்டாயம் வாரணக்கா”

கௌரி அக்காவின் தோற்றமும் கதைகளும் என்னை மிகவும் பாதித்தன. பள்ளி நாட்களில் அக்கா மிகவும் அழகானவ. சிறுவயது கொண்டு; அக்கா பள்ளிப் பருவத்தை முடித்து சர்வகலாசாலைக்குப் போகும் வரையிலும் நானும் அக்காவும் சோடியாகவே பாடசாலைக்குச் செல்வோம்.

அந்த நாட்களில்; அழகின் சொருபமான அக்காவின் பக்கத்தில் நடந்து செல்வதில் எனக்கு மிகவும் பெருமை. பல கண்கள் பொறுமையுடன் என்னைப்பாரும்; அக்கா போகும் வளியெல்லாம் கேலியும் கிண்டலுமாக மலர்சி பொங்கிச் சிரிக்கும்.

அந்த அக்கா எப்படி மாறிப் போனா!

அன்று பின்னேரமே அக்காவின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். வீடு நிசப்தமாக இருந்தது. கௌரி அக்கா, விருந்தையில் கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்தபடி குனியத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்தா.

என்னைக் கண்டதும் “ஓ வரதனே வாரும் வாரும்... அண் எக்ஸ் பெக் ரற் விசிற்- இன்றைக்கே வருவீர் என்று நான் எதிர் பார்க்கேல்லை” என்று உற்சாகமாக வரவேற்றா. “எங்கை வீட்டிலே ஒருத்தரையும் காணேல்லை”

“அம்மா ஆடவுக்க வளவுக்குபோட்டாவசந்தனும் ரஞ்சியும் ரீயூசனுக்கு போட்டினம்.

“எங்கை மார்க் கண்டம்மானை காணேல்லை”

“எங்கை போறது; உங்கினை மணியத்தின்ரை வீட்டை போய் வாத்துக் கட்டிப்போட்டு; மடத்திலே ஊர்வம்பளந்து கொண்டிருப்பார் தந்தை என்றதும் இவ்வின் முகத்தில் ஏன் இவ்வளவு அஸ்ட கோணமாகிறது! அக்காவின் அடிமனதை துருவி ஆராயும் குறியாகவே நான் இருந்தேன். எனது விஜயத்தின் காரணமும் அதுவே!

இப்ப எங்கை படிப்பிக்கிறியள்” என்பதில் தொடங்கி மெதுமெதுவாக விடயத்திற்கு வந்தேன்.

“அக்கா நான் ஒண்டு கேப்பன் கோவிக்கப்படாது” கோவிக்காததை கேட்டால் நான் ஏன் கோவிக்கிறன்”

அக்கா எச்சரிக்கை அடைந்து விட்டாவோ? நான் தயங்கி நின்றேன்.

“வரதன் உமக்கும் எனக்கும் என்ன ஒழிப்பு மறைப்பு; உமக்கும் எனக்கும் ஆக மூண்டுவயது தானே வித்தியாசம். வயது வந்தபிறகும் நான்கள் ஒரே குடேக்கை தானே பள்ளிக்கூடம் போய் வந்தனாங்கள்... அப்படி நீர் கேட்க நான் ஏன்கோவிக்க போறன், பயப்படாமல் கேளும்”

“பெரிசாய் ஒண்டும் கேக் கேலை; நீங்கள் ஏன்...”

“பேந்தேன் நிப்பாட்டிப் போட்டீர் கேளுமன்”

நான் தொடர்ந்தும் தயங்கி நின்றேன்.

“ஃபீல் ஃபிரீ அன் ஆஸ்க் வரதன்”

கேட்கத் துணிந்து விட்ட கேள்விக்கு; எப்படி வார்தை வடிவம் கொடுத்து வெளிக் கொணர்வது என்று தெரியாமல் தயங்கி விழித்தேன். “என்ன யோசிக்கிறீர் வரதன்; நான் ஏன் இன்னும் கலியாணம் செய்யே ல்லை எண்டு தானே கேக்கப் போறீர்; உப்பிடி எத்தினை பேர் என்னைக்கேட்டிட்டினம். அத்தனை பேரோடையும் நான் கோவிச்சி ருந்தால் இப்ப கதைக்கிறதுக்கு கூட எனக்கொரான் கிடையாது”

ஓ... அக்கா பிலோசபியும் ஒரு பாடமாய் படித்தவ அல்லவா?

“ஏன் மரி பண்ணிறேலை எண்டு ஏதாவது லட்சியமே”

“லட்சியமோ... நான் ஒண்டு கேக்கிறேன் நீர் மறுமொழி சொல்லும் வரதன். கலியாணம் செய்யிறதே லட்சியம் எண்டிருந்த எத்தினை பெம்பினைகள் இப்ப கலியாணம் செய்திட்டினம்.”

அக்காவுடன் பிலோசபிகதைக்க என்னால் முடியாது. அக்கா குனியத்தை வெறித்தபடி இருந்தா. அவளின் கண்கள் சாதுவாக கலங்கி இருந்தன. நான் மிகவும் குளம்பிப் போய் இருந்தேன். “அக்கா; நான் சிரியசாய் கதைக்கிறேன் நீங்கள் பிலோசபிகதைச்சுக் கொண்டு...”

“பிலோசபி...? யூமீன் தத்துவம்? யேஸ்! வயது பேர்க் போகத்தானே தத்துவம் பிறக்

கும். எனக்கும் இப்பவயது போகுதெல்லே. ஒரு பெம்பினைக்கு சராசரி வயது அறுபது எண்டு பார்த்தாலும் அதிலே பாதிக்கு மேலே எனக்குப் போட்டுது. தத்துவம் பிறக்கிற பருவம்தானே இது!

“ஏன் அக்கா; மார்க்கண்டம் மர்ன் நல்ல சம்மந்தமாய் ஒண்டும் பாக்கேல்லையே”

மனைவி: நீங்கள் ஒரு ஞாபகமறதி காரன்... அந்நியநாடு பறந்து போறீங்க இங்கு கல்யாணம் செய்ததை மறந்து போகாதீங்க.

— அதிமதுரம்

அக்காவின் முகம் திடீர் எனச் சிவந்து உதடுகள் துடித்தது.

“வரதன் இது வரை என்ரை மனம் திறந்து நான் என்ரை கலியாண விசயத்தைப் பற்றி ஒருத்தரோடையும் கதைக்கேல்லை ஏனென்தா; போலி அனுதாபத் தோடை என்ரை கதையைக் கேட்டுக் கொண்டு; அங்காலை போய் உவளுக்கு கலியாணவிசர் எண்ணுறவையும்; தங்கடை மன அரிப்பை என்னைக் கொண்டு சொறிய வாறவையும் தான் இஞ்சை இருக்கினம். என்ரை மனம் திறந்து கதைக்க நீர்தான் சந்திச்சிருக்கிறீர்.

நீர் மார்கண்டம்மான் மார்க் கண்டம்மான் எண்டு

அடிச்சுக் கொள்ளுறீரே; அது மார்க்கண்டில்லை வரதன் மாங்கண்டு. மற்றவையின்றி உணர்வு களைப் புரிந்து கொள்ளாத மார்கண்டு வரதன் அவர்.

அவருக்கு நான் எடுக்கிற சம்பளம் மட்டும் தான் குறி அதை மாட்டும் தவறாமல் அச் சொட்டாய் வேண்டிப் போடுவார். அம்பது சதம் குறைஞ்சாலும் எத்தினை கேள்விகள்...!

ஆளு என்ரை ஏக்கங்கள்; எதிர்பார்ப்புகள் ஆசாபாசங்கள் எல்லாம் காத்திலே கரைய வேண்டியதுதான். கீடேர்ன் லொறிட் எபட் இற்... ஊர் உலகத்திற்காக; நானும் மகளுக்கு கலியாணம் பேசிறன் எண்டு; நாலு சாதகக்கட்டோடை திரிவார். வாறதை எல்லாம் இவன் சாதி குறைவு, இவன்ரை பாட்டன்ரை பாட்டன்ரை பாட்டன் எங்கடை பரட்டன்ரை பாட்டன்ரை பாட்டனுக்குச் சேவகம் செய்தவன் எண்டு ஏதாவது விசர் ஞாயம் கற்பித்து குளப்பிப் போடுவர். ஆளு வெளிலே கேட்டுப்பாரும்; தன்ரை மோளின்ரை பெருமையை பீத்தேக்கை பாக்கவேணும். தண்ணியைப் போட்டு தன்ரை மோளின்ரை அடக்கத்தை பற்றி பேசேக்கை பாக்கவேணும்.

அடக்கம்!... கண்டறியாத அடக்கம்... இப்பிடி எங்கடை ஆசையனை அடக்கி வைச்சுக் கொண்டு — விறகு காஞ்சு மாதி ரிக் காஞ்சு கொண்டு — நாங்கள் சலனமே இல்லாத கற்பின் பெருந்தகைகள் எண்டும்; கண்ணகியின் வாரிசுகள் எண்டும் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறதுதான் அடக்கமெண்டால்; எனக்கு அந்த அடக்கமே வேண்டாம் வரதன்.

ஐ கேற் இற் வரதன். ஐ கேற் இற். உண்மையிலே நாங்கள் அடக்கமாயா இருக்கிறம்? எங்கடை ஆசையனை முடிமுடிப்

பொத்திக் கொண்டு; எங்கடை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளை கோயில் குளங்களிலே அணைச்சுக் கொண்டு சமூகத்திற்கா நாங்கள் ஒரு ஷோ போடிறம்... வீ ஆர் புட்டிங் ஏ ஷோ வரதன்.

இப்ப முப்பத்திரண்டு வருச மாய் நான் எடுத்தது அடக்க மானவள் எண்ட பேர்தான். ஆனா என்னுக்குள்ளே நா நே வெந்து புளுங்கி; குமைஞ்சு அவிஞ்சுதெல்லாம் ஆருக்குத் தெரியும் சமூகத்திற்கென்ன; 'முதலியார் மார்க்கண்டரரை மூத்த பெட்டையோ தங்கப் பவுன்' எண்டு சொல்லும். ஆனா என்ரை குமுறல்கள்; கொந்தளிப்புகள் ஆருக்குத் தெரியும்."

கண்களில் நீர் முத்துக்கள் உருண்டோட; உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் உதடுகள் துடித்து விம்ம்; ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக மாறி மாறி அக்கா குமுறிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தா.

"ஏன் அக்கா; நீங்கள் ஒருத் தரையும் காதலிக்கேல்லையே; அப்படி காதலிச்சிருந்தால் அவரோட உங்கடை வாழ்வைத் தொடங்கலாமே!"

"காதல்...? இந்த வேலியனைப் பாரும் வரதன். இந்த உயரமான கிடுகுவேலியனைத் தாண்டி ஒரு ஆப்பிளேன்ரை பார்வை என்மேலே பட முடியுமே! காதலிச்சால் மட்டும் காரியம் ஒப்பேறிடுமே!"

உமக்குத் தெரியுமா வரதன்; என்னோட படிப்பிச்ச மாஸ்ரர் ஒருதர் என்னைக் கலியாணம் செய்ய விரும்பினார். முறையாய் வீட்டிலே வந்து கேட்டார். ஆனா உம்மடை மாக்கண்டம்மான் மாட்டெண்டு போட்டார். ஏன் தெரியுமே; பெரியவை கதைக்கிற விசயத்தை — இப்பிடி வெக்கம் மானம் இல்லாமல்; கலியர்ண விசரிலேதானாய் வந்து கேட்டிட்டாராம். எப்படி அவற்றை ஞாயம்?

எங்கடை ஆசாபாசங்கள் அவருக்கு ஆபாசமாய் படுகுது. ஆனா இந்த வயதிலேயும் அவருக்கு ஒரு 'வைப்பு' வேறை தன்ரை பாட்டன் நாலு பெஞ்சாதிக் காரன் எண்டதிலே அவருங்கு ரொம்பப் பெருமை. பாவம் அந்த மாஸ்ரருக்கு தாய் தேப்பன் இல்லை எண்டது என்ரை தேப்பனுக்குத் தெரியாமல் போச்சு. தெரிஞ்சிருந்தா மட்டும் செய்து வைச்சிடுவரே; அவன்ரை பூட்டன்ரை பூட்டன் மாடு மேச்சவன்; அவன் குடும்பத்திலே முதலியார் மார்க்கண்டுவின்ரை மேர்ளுக்குச் சம்மந்தமோ எண்டு கேப்பர். நான் பொன் முட்டை இடுகிற வாத்து வரதன். உம்மடை மாக்கண்டம்மான் லேசிலே அதை விட்டுவிடுவரே"

"ஏன் உங்கடை அம்மா இதிலே அக்கறை காட்டிறேலையே அக்கா"

"பாவம் அவாலை என்ன செய்ய முடியும்? தன்ரை தாலி

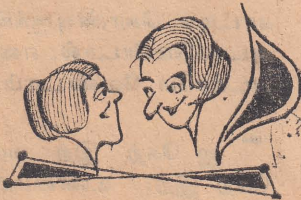
யையே இன்னொருத்திக்கு பங்கு போட்டுக் குடுத்திட்டிருக்கிறவ எனக்கொரு தாலி அமைச்சுத்தர முடியுமா? அவவின் ஆதரவும் இல்லாட்டிக்கு நான் எப்பவோ தற்கொலை செய்திருப்பன் வரதன்."

"என்ரை தங்கச்சி ரஞ்சியாரையாவது காதலிச்சு என்ன ட்டை உதவிக்கு வந்தா; அவளை வீட்டைவிட்டு அவனோட போகும்படிநானே தூண்டிவிடுவன் அவ்வளவு தூரத்துக்குநான் என்னுக்குள்ளே வெந்து போய்; அந்த வெக்கேலை மரத்துப்போய்; அந்த மரப்பிலே துணிஞ்சிட்டன். இன்னொரு பொம்பிளைக்கு இந்தக்கதியே வரவேண்டாம்."

நீர் சொல்லும் வரதன் என்ரை தேப்பனைப்போய் எனக்கு எப்ப கலியாணம் எண்டு கேட்க முடியுமா? கேட்டால் அவர்தான் சும்மா இருப்பாரா? அவளுக்கு 'அமர்' முத்திப்போச செண்டு அடி அடி எண்டு அடிச்சு அறேக்கை பூட்டி வைச்சிடுவார்.

இப்ப தெரியுதா நான் ஏன் கலியாணம் செய்யேல்லை எண்டு நான் கலியாணம் செய்யேல்லை எண்டு இல்லை — எனக்கு கலியாணம் செய்து வைக்கேல்லை. அது தான் சரியான — பொருத்தமான வசனம். இது பிலோசபி இல்லை வரதன். என்னைப் போல கலியாணமாகமல் யாழ்ப்பாணத்து நீரை எல்லாம் உவர் நீர் ஆக்குகின்ற பெண்களின் கதை ஐலைக்

பெற்ற கடன்

தங்கை: அக்கா... அம்மாவின் நோய்க்கு வைத்தியம் செய்வதற்குப் பணம் தேவை...

அக்கா: வட்டியோடு தருவாயானால் கடன் தருகிறேன்.

— அதிமதூரம்

வெஸ்ரேன் பீப்பிள். இப் தேவில் மரி தெய பேரன்ஸ் டோட் இன்ரொப் தெய பேசனல் லைப்” உணர்சித் துடிப்பில் கைகள் பதற உதடுகள் வெம்பி வெடிக்க அக்காவின் மனவெக்கை சொற்காற்றாய் சுழித்து வேகரத் துடனும்; உஸ்ணத்துடனும் வீசியது. அந்த உஸ்ணக் காற்றின் பெரும் பகுதி ஆங்கிலமாகவே வீசியது.

அக்காவின் இவ்வளவு நேரப் பேச்சிலும் நான் ஒன்றை அவ தானித்தேன்; அக்கா தனது தந்தையை அப்பா என்று ஒரு போதும் குறிப்பிடவில்லை. ‘உம் மடை மார்க்கண்டம் மான்’, ‘மைப்பாதர்’ — என்ற அடைமொழிகளாலேயே குறிப்பிட்டு வந்ததில் இருந்து மார்க்கண்டம் மான் மேல் அவ எவ்வளவு வெறுப்புற்றிருக்கிறா என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

“அக்கா; நீங்கள் வெஸ்ரேன் பீப்பிள்கின் தடையில் லாக் காதலை விரும்பிறன் எண்ணுறியள். ரஞ்சி ஆரோடேனும் ஓடிப் போனால் அதுக்குத் துணை செய்வன் எண்ணுறியள். அப்ப உங்களுக்குப் பிடிச்சவரோடை நீங்கள் ஏன் போகக் கூடாது?”

அக்கா சில கணங்கள் மௌனமாய் என்னை ஊடுருவினா. அப்பார்வையில் சலிப்புக் கொட்டிக்கிடந்ததை உணர்ந்தேன். ‘இவ்வளவு நேரத்திலும் என்னை நீர் புரிஞ்சு கொள்ளவில்லையா’ என்கிற மாதிரி ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தா. அந்தச் சிரிப்பில் நான் மிகவும் குறுகிப் போய் விட்டேன். அக்கா தொடர்ந்தா.

“எனக்குப் பிடிச்சவை ஆர் வரதன்? பள்ளிக்குடத்தையும்; வீட்டையும், லைபிரரியையும் தவிர வேறு எனக்கு என்ன தெரியும். எனி ஒருத்தரைக் காதலிக்கிற எண்டாலும் இந்த வயதிலே லேசா முடிகிற காரியமா? வசந்த

கால மலர்கள் தங்கள் கூரிய முட்பகுதியை மட்டும் விட்டுத் தங்கள் அழகிய இதழ்களை உதிர் துச் கொண்டதைப் பாரும்” என்று முன்னுச்சியில் உள்ள நரை மயிர்களைத் தொட்டுக் காட்டின.

“வரதன் ஓடிப் போற எண்டாலும் இந்த சமூகத்தை தூக்கி எறிஞ்சு போட்டு போக முடியுமா எனக்குப் பின் இருக்கிற ரஞ்சி; எனக்காக நோன்பிருக்கிற அம்மா இவர்கள் எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிஞ்சு போட்டு ஓட முடியுமா?”

இது லண்டன் இல்லை வரதன் வேலியை உயர்த்தி உயர்த்தி அடைச்சு வைக்கிற கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திற்கு முன் தோன்றிய மூத்த யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகம். இந்த சமூகத்தையா தூக்கி எறிஞ்சுட்டு போகச் சொல்லுறீர்...?

...பியூடல் சொசையற்றி... இந்திராவோ; மாலதியோ ஓடிப் போனால் அதைப் பற்றி இந்த சமூகம் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாது. ஒரு நாளிலே பளம்கஞ்சி யாய்ப் போகும். ஆனால் நான்..?

முதலியார் மார்க்கண்டுவின் மூத்த குமரான் நான்...? அடக்கத்திற் கெண்டே பெயர் பெற்ற நான்...? 33 வருசமாய் அன்னிய ஆம்பிளையனைத் திரும்பிக் கூடப் பாக்காதவன் என்று பெயர் எடுத்த நான்...?

கண்ணகியின் மறுவார்ப்பு எனப் பேசப்பட்ட நான்...?

உம்மாலே என்னைப்பற்றிக் கொஞ்சமேனும் புரிய முடியுதா வரதன். நான் ஓடிப்போனால் இத்தனை காலமும் முத்தின அமரை அடக்கி வைச்சக் கொண்டு பத்தினி வேசம் போட்டிருக்கிறாள் என்று ஊர் சிரிக்கும்.

என்ன இருந்தாலும் இந்த சமூகத்தின் தலைகளை எங்களாலே

மீற முடியாது வரதன். மீற முடியாமல் எங்களைச் சின்னனிலே இருந்து வளத்துப் பேரட்டினம்” கௌரி அக்கா குமுறி அழுதாள்.

அன்று இரவு முழுக்க; என்னால் நித்திரை செய்ய முடியவில்லை. நிலவு, ஆறு, சோலை, மலர் என்று புற அழகுகளைக் கண்டு எவ்வளவு ஏமாந்து விட்டேன் நான். யாழ்ப்பாணத்து நீர் எல்லாம் உவர் நீராக மாறுகிறதாமே இதற்கு காரணம் என்ன? என்ற கேள்விக்கு ‘கலியாணமாகாத யாழ்ப்பாணத்துக் கன்னியர்விடும் கண்ணீரெல்லாம் நிலத்தில் சுவறுவதே அதன் காரணம்’ என்ற சிரித்திரன் மகுடியின் கருத்தாளம்மிக்க பதில் என் நினைவில் திரும்பத்திரும்ப வந்து எந்நெஞ்சைத்துளைத்தது.

கடவுள் ஒழிபாடு

● இன்று கோயிலில் தான் நாஸ்திக இயக்கம் தீவிரம்.

□ என்ன!

● அங்கு ஒலிபெருக்கிகள் கடவுளைச் சிந்திக்க விடுவதில்லையே!

எத்தனை கௌரி அக்காக்கள்!
எத்தனை பிரச்சனைகள்!

இப்படியும் மனிதர்களா?
இப்படியும் பிரச்சனைகளா? இதோ
கௌரி அக்காவும்; மார்க்கண்
டம்மானும் நிதர்சனமாக இருக்
கிறார்களே!

எவ்வளவு பரிதாபமான
பெண் இந்தக் கௌரி அக்கா!
இந்த யாழ்ப்பாணத்து காற்று
இவ்வளவு சூடாய் இருப்பதன்
காரணம் இந்தக் கலியாணமா
காத கன்னியர்கள் விடும் ஏக்கப்
பெருமூச்சோ!

ஓ... தமிழ் சமுதாயமே நீ
எப்போது உருப்படப்போகிறது!

கைதடிப் பாலத்தில் இருந்து
கொண்டிருந்தேன். மேலே முளு

நிலவின் தேன் ஒளி கசிந்து ஒழு
கியது. எந்தக் காட்சியைக் கண்டு
இரசிக்க ஐந்தாண்டுகள் ஏங்கி
இருந்து ஓடோடி வந்தேனோ
அந்த நிலவின் ஒளியை என்னால்
இரசிக்க முடியவில்லை.

இந்த நிலவின் ஒளி என்னைத்
தகிக்கிறது!

இந்த ஈரமான கடற்காற்று
என்னைப் புளுக்கி அவிக்கிறது!

“ஓ... இந்த நிலவு குளிர்ச்சி
யாகவே இல்லை”

நான் எனது மீள் பயணச்
சீட்டை இரத்துச் செய்யப் போவ
தில்லை. திட்டமிட்டபடி இருப
தாம் நாள் முடிவில் எனது பய
ணம் தொடரும். என்றால் இந்த
த்தகிப்பை தாங்கிக் கொள்ள
முடியாது!

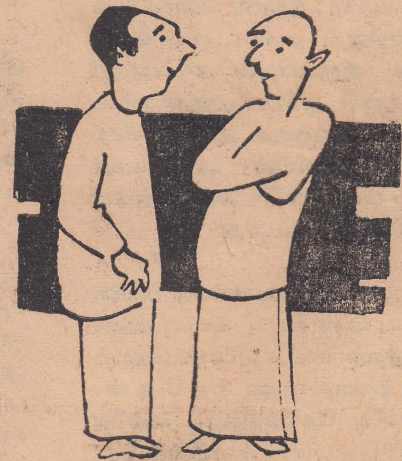
இந்த யாழ்ப்பாணத்துக்
காற்று அனலாக வீசுகிறது! இந்த
மணல் துணிக்கைகள் என்காலை
உறுத்தி வருத்துகின்றன.

ஓ... ஜேன் அங்கே காத்திரு
விரைவில் நான் உன்னிடம் வரு
கிறேன். அமைதியான தேம்ஸ்
நதியின் பின்னணியில் செர்ரி
மரங்கள் பூத்துக் குலுங்க, முளு
நிலவின் அமுத தாரையில் நனைந்
தபடி ‘சில்வர் நைட்’ கவிதை
படித்துக் கொண்டே நடப்போம்
ஜேன்.

இங்கே சிந்து நதி கொதிக்
கிறது! நிலவு குளிர்கியாகவே
இல்லை ஜேன்!

□ □ □

வாசியில்லா வாசி

- வானவில் வண்ணங்களில்
அழகுக்கலை கொஞ்சம்
ஜுவளித்தினிசுகளின் களஞ்சியம்

சிங்காரம்ஸ்

- நவநாகரீக தங்க, வைர நகைகளின்
தேர்வுச் சுரங்கம்

டைமா நகை மாளிகை

செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு.

தொலைபேசி: 20785

நூலறிவுடையோர் நுண்ணறிவுடையோர்

நுண்ணறிவுடையோர் கலைத்திறன் மிக்க
தையல் வேலைகளுக்கு தெரிவுசெய்வது

முயல்மார்க் நூல்களையே!

தயாரிப்பாளர்:

சம்பியன் திரெட்
மனுபக்சரிங் கம்பனி

கொழும்பு - 12

- விலைவாசியை நினைக்க குலை நடுக்கமாயி
ருக்கு!
- !!!
- அன்று ஒரு வாழைக்குலை விற்றகாசிற்கு
இன்று ஒரு வாழைப்பழம் விற்குது.
- மன்னிக்க வேணும்... பாம்புக் கடியிலி
ருந்து உனது நண்பனைக்காப்பாற்ற முடி
யாது.
- என்ன! காப்பாற்ற முடியாதா!!
- விலைவாசி ஏறியது போல் விஷம் தலைக்
குமேல் ஏறிவிட்டது.

விவேகானந்தர் பாடிய கல்யாணி ராகம்

காலம் 1887 அல்லது 1888 ஆண்டாக இருக்கலாம். அப்போது நரேந்திரருக்கு (பிற்காலத்தில்; சுவாமி விவேகானந்தர்) வயது பதினேழு அல்லது பதினெட்டாக இருக்கலாம். கல்கத்தாவிலுள்ள பாடசாலை ஒன்றில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். பிரஹ்மோஸ மாஜம் என்றொரு பிரஹ்மக்ஞானசபை பிரபல மடைந்திருந்த காலம் அதை உருவாக்கியவர் ராஜாராம் மோஹன் ரேய் என்பவராவர். பாரதத்தின் பெருந்தலைவர்கள், ஞானஞ்சாரியர்கள் அதில் அங்கம் வகித்தார்கள். ஒரு நாள் மாலை மேற்படி ஸமாஜத்தின் கூட்டம் ஒன்று அதன் கல்கத்தாக்கேந்திரத்தில் நடைபெற ஏற்பாடாகி இருந்தது. அதை ஏற்பாடு செய்தவர் கவியரசர் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் தந்தையாரான மஹரிஷி தேவேந்திரநாத் தாகூர். அன்று ரவீந்திரரும் அக்கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார்.

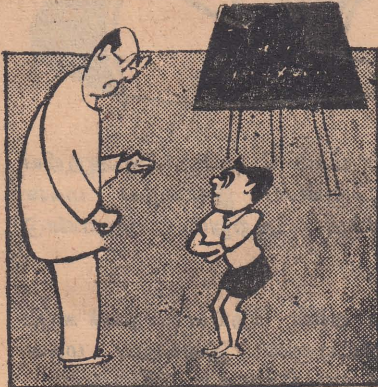
கல்கத்தா மாநகரின் ஆலயங்களின் மணி மாடங்களிலிருந்து சந்தியாகால பூஜைக்கான மணியோசை காற்றில் மிதந்து வந்து மாந்தரின் மனங்களில் பவித்திரமான ஓர் உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணியது. ஸமர்ஜத்தின் பூஜா

பாடத்திலிருந்து அகிற் புகையும் நறுந்துப மணமும் கிளம்பி கூடத்தில் இருந்தவர்களை மோனப் பரவச நிலையில் ஆழ்த்தியது. அப்பொழுது தான் வெளியிலிருந்து உள்ளே வந்த மஹரிஷி தேவேந்திரர் சுற்றிலும் தமது கண்களால் நோட்டமிட்டுவிட்டு, “எங்கே நரேந்திரனைக் காணவில்லையே” என்றார். அதே சமயம் பின்னால் நின்றிருந்த நரேன் “நமஸ்காரம் குருதேவா” என்று ஓடிவந்து மஹரிஷியின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து விட்டு அடக்கமாக எழுந்து நின்றார். அப்பொழுது தான் முதன் முதலாக நரேந்திரரைப் பார்த்தார் ரவீந்திரர். நெடிய உருவமும் பரந்த அழகியமுகமும் ஞான ஒளிவீகம் கடல் போன்ற விசாலமான நயனங்களும் கொண்ட ஒரு இளைஞன் நின்றிருந்தான். ரிஷி குமாரனைப் போல் ஞான தேஜஸ்வீசிய அந்த முகமண்டலத்தை கவியரசரால் மறக்கவே முடியவில்லை.

“நரேன் ஆரம்பிக்கிறாயா” என்றார் மஹரிஷி தேவேந்திரர். நரேந்திரர் மந்தகாசத்துடன் கைகூப்பி நமஸ்கரித்துவிட்டு அங்கிருந்த தம்புராவைக் கைகளில்

எடுத்து மீட்டிய படி ஹே நிரா ஹார பரப்ரஹ்ம என்ற பிரஹ்ம கீதத்தை கல்யாணி ராகத்தில் மிகவும் இங்கிதமாகப் பாடினர். சபையில் நிசப்தம் நிலவியது. மஹரிஷிதேவேந்திரர் கண்மூடித்தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். ரவீந்திரரின் உடலெல்லாம் புல்லரித்தது எல்லோரும் பிரஹ்ம சாட்சாத் காரத்தில் லயித்து விட்டார்கள். சபைகலைந்து நரேந்திரர் என்ற அந்த மாணவன் புறப்படும் வரையில் எல்லோரும் அவரையே கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். அவருடைய எதிர் காலம் ஒளிமயமாக இருக்கும் என எல்லோரும் தங்கள் மனத்துக்குள் நினைத்தார்கள். ஆம் சுவாமி விவேகானந்தரின் புகழ் திக்கெட்டும் எட்டியது. ஸநாதன தர்மத்தின் மாட்சிமை வான் முகடுவரை முட்டியது. ஆம் சுவாமி விவேகானந்தரின் புகழ் திக்கெட்டும் எட்டியது. ஸநாதன தர்மத்தின் மாட்சிமை வான்முகடு வரை முட்டியது.

விஷ்வருடன்
கன்னுதிட்டி.

ஆசிரியர்: ஆங்கிலத்தில் முதல் எழுத்து எது.

மாணவன்: அதைக்கேளாதையுங்க சர் அது ஆபாசப் படங்களோடு சம்மந்தப்பட்ட எழுத்து.

— மஞ்சு

பெண்: பாட்டி... மாங்காய் பறிப்பதற்கு மரத்தின் உச்சங் கொப்பில் ஏறி நிற் கிறீர்களே! பயமில்லையா

பாட்டி: என்ன செய்வது வீட்டில் ஒரு ஆம்பி லையு மில்லை... எல்லாரும் அந்நிய நாட்டில்... மாங்காய் பறிப்பதற்கென்று தந்தியடித்துக் கூப்பிடுவதா!

— நாகபூஷணி

சிவகுருநாதனை சிரித்திரன் வாழ்த்துகிறான்

உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கத் தலைவராகத் 'தினகரன்' ஆசிரியர் திரு. சிவகுருநாதன் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறார் வாழ்த்துகிறோம்.

ஒரு தமிழருக்கு இத்தகைய தகுதி கிடைத்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. கூடவே, தமிழ்ப்பத்திரிகைத் துறை சார்ந்த அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

திரு. சிவகுருநாதன் பத்திரிகைத் துறையில் 25 வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட அனுபவ முடையவர். சட்டத்தரணி, சட்டக் கல்லூரி விரிவுரையாளர் ஆகிய சிறப்புக்களையும் தன்னகத்தே கொண்டவர். குறிப்பாகக் கலைத்துறையில் விசேஷமாக இசைத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். நல்ல இசை ரசிகர், கூச்ச மில்லாமல் மேடைகளில் இசைப் பாடல்களைப் பாடக் கூடியவர்.

பழகுவதற்கு மிகவும் இனிமையானவர் கடுமையான போக்கினராக அல்லாது இளைஞர் தொடக்கம் முதியவர்கள் வரையிலான சகலரிடமும் இன் முகம் காட்டும் இயல்பினர் இத்தகைய சிறப்புக்களே இன்று அவர் பெற்றிருக்கும் உயர் தகுதிக்கு வழி அமைத்துக் கொடுத்தனவாகும்.

அவர் பெற்றிருக்கும் பதவி பொறுப்பானது அதேவேளையில் இலங்கையில் வாழும் தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர்கள் பலவித இன்னல்களை அனுபவித்து வருகின்றனர். அந்த இன்னல்களை நீக்குதலைத் தனது பொறுப்பாக திரு. சிவகுருநாதன் கொள்ளுவார் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

திரு. சிவகுருநாதன் தான் பெற்றிருக்கும் பதவியினால் இலங்கைப் பத்திரிகையாளர் வரலாற்றில் புதிய எழுச்சியை உருவாக்க வேண்டும்.

அத்தோடு, அவர் பத்திரிகைத்துறையில் மேலும் பிரகாசிக்க வேண்டும் என சிரித்திரன் ஆகி கூறுகின்றான்.

சுதந்திர தாமதம்

பாரதமாதா வெள்ளையனின் அடிமைத்தழைகாவில் கட்டுண்டு அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அந்த அடிமை விலங்குகளைத் தகர்த்தெறிந்து விடுதலை பெற அவளின் தவப்புதல்வர்களான லோகமானிய பாலகங்காதர திலகர், மஹாத்மா காந்தி அடிகள், பண்டித மதன் மோஹன மாளவியா, குஜரத்தின் சிங்கங்களான வித்தல் பாய் பட்டேல் சர்தார் வல்லப் பாய் பட்டேல் வங்காளத்து விபின் சந்திரபால், சுரேந்திரநாத் பாணர்ஜி, வீரசர்கார், மௌலானா முஹம்மத் அலி, மௌலானா செளக்கத் அலி முதலிய பாரதத்தின் வான் புகள் தலைவர்களின் தலைமையில் "வெள்ளையனே வெளியே போ" என்று போர்க் கொடி தூக்கியகாலம். அப்பொழுது முதலாவது உலகப் பெரும் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது.

குஜரத்தில் ஒரு நாள் ஒரு முக்கிய மஹாநாடு நடக்க ஏற்பாடாகியிருந்தது. எல்லாத் தலைவர்களும் வந்து விட்டார்கள். ஆனால் திலகர் மட்டும் பதினைந்து நிமிடங்கள் தாமதமாக வந்தார். காந்திஜி அவரை மிகுந்த மரியாதையோடு வரவேற்றார் ஆனால் கங்காதரர் கால்மணி நேரம் தாமதமாக வந்ததைக் குறிப்பிடாமலும் இருக்கவில்லை. காந்திஜி தமக்கே உரிய பவ்வியமான, அடக்கமான முறையில் சொன்னார் "சுயராச்சியம் வருவதில் கால்மணி நேரம் தாமதப்படுமானால் அதற்கு திலகரே பொறுப்பாளி எனக்கரு தப்படுவார்." எல்லோரும் சிரித்தார்கள். திலகரும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு சிரித்தார்.

● அன்றைய மகன் பெற்றோர்க்கு ஆற்றிய தொண்டு என்ன? இன்றைய மகன் பெற்றோர்க்கு ஆற்றும் தொண்டு என்ன?

★ அன்றைய மகன் தெய்வ ஸ்தலக் காட்சிகள் காட்டினான் இன்றைய மகன் வீடியோக் காட்சிகள் காட்டுகின்றான்.

பொன்னை பொழுது

அன்பின் ஐயா,

தங்களது “பொன்னை பொழுது” என்னும் நிலைக் கண்ணாடிக் குறிப்பைப் பார்த்ததும் அண்மையில் எனக்கு நிகழ்ந்த சிறு அனுபவம் ஒன்றை குறிப்பிட்டு சிரித்திரன் வாசகர்களுடன் பங்கு கொள்ளலாம் என ஆசைப்படுகின்றேன்.

என்னிடம் ஒரு பாஸ்போட் உண்டு. அது அண்மையில் காலாவதியானதால் அதைப் புதுப்பிக்கும் நோக்கத்துடன் சென்ற மாதம் ஒரு திங்கட்கிழமை காலை 8 மணிக்கு குடிவரவு குடியகல்வு திணைக்களத்திற்கு சென்றேன். அங்கு இதே நோக்கத்துடன் சுமார் இருநூறு பேர் வரை கியூவில் நிற்பதைக் கண்டேன். அத்தோடு முதலில் நிற்கும் 160 பேருக்கு மாத்திரமே துண்டு கொடுத்து அவர்களின் பாஸ்போட்டுக்களை மட்டுமே புதுப்பிப்பார்கள் எனவும் அறிந்து கொண்டேன். எனவே அடுத்த நாட்காலை ஆறு மணிக்கு பாஸ்போட் கியூவில் சேர்ந்து கொண்டேன். எனக்கு கிடைத்ததோ 110 வது நம்பர் சுமார் ஐந்தரை மணித்தியாலங்கள் வரை பசி, வெய்யில் முதலிய கஷ்டங்களைப் பொருட்படுத்தாது கியூவில் நின்றதனால் ஒருவாறு எனது பாஸ்போட்டை காலை 11-30 மணிக்கு கவுண்டரில் கொடுத்து விட்டு வீடு திரும்பினேன். ஐந்தரை மணித்தியாலங்கள் கியூவில் நின்றதனால் எனக்கு ஏற்பட்ட வலிதீர இரண்டு நாட்கள் சென்றன.

தொலைக்காட்சி யுகத்திற்கு வந்துள்ள நம் நாட்டில் ஒரு காலாவதியான பாஸ்போட்டை புதுப்பிப்பதற்கு ஐந்தரை மணித்தியாலங்கள் கியூவில் நிற்க வேண்டியுள்ள தென்பதை எண்ணும் போது என் மனம் மிகுந்த வேதனை அடைகின்றது.

நன்றி

நா. இரகுநாதன்

81/1, கல்லூரி வீதி, கொட்டாஞ்சேனை,
கொழும்பு 13

- ☐ நாடகப் போட்டியில் எங்க நாடகத்திற்குத்தான் முதற் பரிசு.
- யார் நாடகம் பழக்கித் தந்த கலைஞன்?
- ☐ அவர் ஒரு அரசியல் வாதி.
- அது தானே கேட்டேன்... அவர்களுக்கு நடிப்பு கை வந்த கலையர்ச்சே!

பத்திரிகை ஆசிரியர்: எப்படி நான் வாங்கிவந்த சரிகள்?

மனைவி: உங்கள் செய்தித் தலைப்புகள் மாதிரி சாரித் தலைப்புகளும் கவர்ச்சியாக இல்லையே!

— நாகபூஷணி

சீர்த்திரு

- வயோதிப மடத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள கோயில் ஒலி பெருக்கியில் பாடிய பாட்டு என்ன தெரியுமா?
- தெரியவில்லையே!
- “ஐம்பதிலும் ஆசை வரும்”

- “நேரம் பொன்னானது” என்ற எங்கள் டிக்கட் நாடகம் பார்த்திங்களா! எப்படி இருந்தது.
- எங்க காசையும் உங்க நேரத்தையும் வீணாக்கியிட்டங்க அவ்வளவுதான்.

கவலைகள்

காசில் றீ மௌசுகெல்ல நீர்த்தேக் கத்தின் நீர்மட்டம் உயர வேண்டும் என்று

வாழ்க்கையில் மற்றவர்களையும் விட மிகவும் பொருமைப்படும் படி தான் உயர வேண்டும் என்று

விலைவாசி உயர்ந்து விடக் கூடாதே என்று

காய்ச்சலால் உடலில் உள்ள டெம்பரேச்சர் உயர்ந்து விடக் கூடாது என்று

தனது வயதுஉயர்ந்து கொள்ளாமலிருந்தால் நல்லது என்று.

- இந்தாப்பா முனியாண்டி முதுகைக் கொஞ்சம் சுரண்டிவிடு, அரிக்கிறது.
- என்ன ஐயா நீங்கதானே மேதினக் கூட்டத்திலே தொழிலாளிக்கும் முதலாளிக்கு மிடையிலுள்ள சுரண்டும் பழக்கம் ஒழிய வேண்டும் என்று பேசினீர்கள்.

- கை வீசும்மா கைவீசு கடையால் வாறோம் கைவீசு.
- என்னடா! பாட்டைத் தவறாகப் பாடுகிறாய்.
- தவறில்லை இப்போ உள்ள விலைவாசியில் கடையால் வரும் போது அப்படித்தான் வரவேண்டியிருக்கிறது.

ச. ரா. பா.

எரிபொருள்

- ★ என்ன மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு நீங்கள் சரிஞ்சிட்டங்க!?
- மோட்டார் சைக்கிளுக்கு பெற்றோல் இல்லை... எனக்கு கூடிப்போச்சு!

- என்ன கலாரசிகரே கவலையே உருவாயிருக்கிறங்க!
- அன்று கலைஞனுக்கு அரசன் வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்தான்... இன்று அரசியல்வாதி முன் கலைஞன் மடிந்து விழுகிறானே!
- ஏன் இன்னொரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்தாய்.
- நான் என்மனைவியுடன் சண்டை பிடிக்கும் போதெல்லாம் என்னை இந்தவேலை வைச்சுக்காதே. அதுக்கு வேறே ஆணைப்பாடு என்றான் அதுதான்.

- டியூட்டரியில் கல்வி கற்றாயே... ஏதும் நன்மை கண்டியா?
- பரீட்சையில் சித்தியடைந்தேன் வாழ்க்கையில் தோல்வியடைந்தேன்.

— அதிமதுரம்

மறுபிரசுரம்

- ஓர் புதிய பகுதி.
- வேற்று மொழிகளின் தரமான சிறு கதைகள் இப்பகுதியில் மறுபிரசுரமாகும்.
- மற்றைய மொழியினரின் இலக்கியச் செழுமையை பிரதிபலிக்கும்.
- நீங்களும் ரசித்த தரமான கதைகள் மற்றவர்கள் அனுபவிக்க அனுப்பி வைக்கலாமே.

* சோவியத் சிறுகதை

எண்ணங்கள்

* வசீலி ஷசக்ஷீன்

கதாசிரியர் பற்றி...

வசீலி ஷசக்ஷீன் - சிறந்த திரைப்பட இயக்குனர், பிரபல்யமான எழுத்தாளர் முதல்தர நடிகர் - இவ்வாறு பத்துறையிலும் தன் ஆற்றலினால் புகழ் பெற்ற சோவியத் கலைஞர்.

“நான் முதன்மையான எழுத்தாளனே. என தன்னைப்பற்றிக் கூறும் ஷசக்ஷீன் கலை இலக்கியத் துறையின் மிக உயர்ந்த பரிசான ‘லெனின் விருதினை’ பெற்ற பெருமைக்குரியவர்.

அவரது ‘வாழ்விருப்பம்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலிருந்து இக்கதையை வாசகர்களுக்காக மறுபிரசுரம் செய்கிறோம்.

—ஆர்—

ஓவ்வோர் இரவிலும் இப்படியே! ஊர் கொஞ்சம் அடங்கி ஆட்கள் உறங்க வேண்டியது தான் தாமதம். அவன் தொடங்கினான்... புல்லுருவிப்பயல், ஊர்க் கோடியிலிருந்து ஆரம்பித்து நடந்தான். நடந்து கொண்டே அக்கார்டியன் வாசித்தான்.

அவனுடைய அக்கார்டியன் வாத்தியமும் தனி வகையானது. அது இசைக்கவில்லை, வீரிட்டு அவ றிற்று.

ஊர்க்காரர்கள் நீனா கிரேச்செத்தவாவிடம் சொன்னார்கள். “அட நீ சீக்கிரமாக இவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டேன்! இந்தப் பேய் மகன் எங்களை வாழ விடர்மல் அடிக்கிறான்.”

நீனா மர்மப் புன்னகை செய்தாள்.

“நீங்கள் காதில் போட்டுக் கொள்ளாதேயுங்கள். தூங்கி விடுங்கள்” என்றாள்.

“வீட்டு சன்னல்களுக்கு நேரே இவன் எக்காளமிடும் போது உறங்குவது எப்படியாம்? ஆற்றங்கரைக்குப் போய்த் தோலைய மாட்டேன் என்கிறானே, கிறுக்குப் பேய்ப்பயல், இங்கேயே அல்லவா கழுத்தை அறுக்கிறான்! வேண்டுமென்றே போல.”

கோல்கா மலாஷ்கின் பரு உதடன், பாங்கின்றி நெட்டையான ஒடிசல் மேனியன். தன் சிறு கண்களால் ஊர்க்காரர்களைத் துடுக்காகப் பார்த்து அலட்சியமாகச் சொன்னான்.

“அக்கார்டியன் வாசிக்க எனக்கு உரிமை உண்டு. இதற்குக் குற்றச் சட்டத்தில் எந்த தண்டனையும் கிடையாது.”

கூட்டுப்பண்ணைத் தலைவர் மத்வேய் ரிஸான்த்செவின் வீடு கோல்கா சந்திலிருந்து வெளிவந்து வீதியில் திரும்பும் இடத்தில் அமைந்திருந்தது. ஆகவே அக்கார்டியன் சந்திலிருந்தே முழங்கத் தொடங்கி வீட்டைச் சுற்றிப் போயிற்று. அப்புறமும் வெகு நேரம் வரை அது காதுக்கு எட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அது சந்தில் ஒலிக்கத் தொடங்கியதுமே மத்வேய் கட்டிலில் உட்கார்ந்து, கால்களைத் தரையில் வைத்துக் கொண்டு கூறினார்.

“அவ்வளவுதான். நாளைக்கே கூட்டுப்பண்ணையிலிருந்து விலக்கி விடுகிறேன். ஏதாவது குற்றம் கண்டு பிடித்துச் சீட்டைக் கிழித்து விடுகிறேன்...”

ஓவ்வோர் இரவும் அவர் இப்படிச் சொன்னாரே தவிர, கோல்காவை விலக்கவில்லை. பகலில் கோல்காவைச் சந்தித்ததும், நீ என்ன, இன்னும் ரொம்ப

காலம் ராத்திரி வேளைகளில் வெட்டியாகத் திரியப் போகிறாயா? பகல் முழுதும் உழைத்த பிறகு ஆட்கள் இளைப்பாறுகிறார்கள், நீ அவர்களை எழுப்பி விடுகிறாயே, சேகண்டி தட்டி!" என்று கோட்டார்.

"எனக்கு உரிமை உண்டு" என்று மறுபடி சொன்னான் கோல்கா.

"காட்டுகிறேன் பார் உனக்கு உரிமையை! வாங் கித் தருகிறேன் பார் உனக்கு உரிமையை!"

அவ்வளவுதான். இதோடு பேச்சு முடிந்து விட்டது.

ஒவ்வோர் இரவும் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டு மத்வேய் உறுதி கூறினார்.

"நானைக்கு விலக்கி விடுகிறேன்.."

அதன் பிறகு வெகு நேரம் உட்கார்ந்த வண்ணம் எண்ணமிட்டார்... அக்கார்டியன் வீதிக்குள் போய் விட்டது, அது காதில் படவும் இல்லை. ஆனாலும் அவர் உட்கார்ந்திருந்தார். நாற்காலியில் தொங்கிய சரையைத் துழாவி, அதன் பையிலிருந்து சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார்.

"கரியாக்கினது போதும்" என்று முணுமுணுத்தான் அவருடைய மனைவி அலியோனா.

"தூங்கு" என்று சுருக்கமாகச் சொன்னார் மத்வேய்.

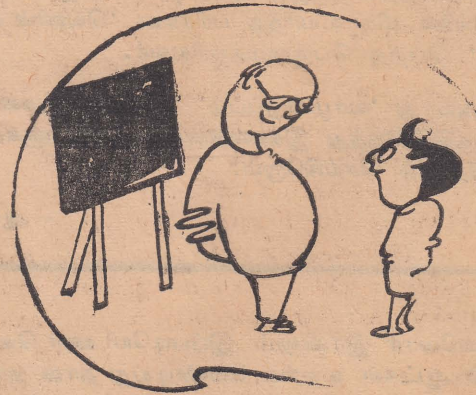
அவர் என்ன எண்ணமிட்டார்? வெறுமேதான் இப்படி... எதைப் பற்றியும் இல்லை, வாழ்க்கை நினைவுக்கு வந்தது. திட்டமான நிகழ்ச்சி எதுவும் அல்ல. தெளிவற்ற துணுக்குகள். இந்த இரவு நிலவினால் வெளிச்சமாய் இருந்தது, அக்கார்டியன் வாத்தியம் ஒலித்தது, குளிர் காற்றோடு கூடவே காஞ்சிரையின் கசப்பு மணமும் காய்கறித் தோட்டத்திலிருந்து திறந்த சன்னல் வழியே அறைக்குள் வீசிற்று. மத்வேயுக்கு இருண்ட இரவு, தகப்பனாருடனும் தம்பி குஸ்மாவுடனும் அவர் குச்சுகூரி என்னும் புல்லுக்கும் இடத்துக்குப் போயிருந்தார். அந்த இடம் கிராமத்திலிருந்து சுமார் பதினைந்து கிலோமீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது. இரவில் குஸ்மாவுக்கு ஈழை இழக்கத் தொடங்கிற்று. பகலில் நல்ல வெக்கையில் வியர்த்து வடிந்து கொண்டு ஊற்றுத் தண்ணீரைக் குடித்ததால் ராத்திரி அவனுக்குத் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. தகப்பனார் மத்வேயை எழுப்பி, இக்ரியேன்காவை (எல்லாவற்றிலும் துடியான குதிரையை) பிடித்து அதிலேறி ஊருக்குப் போய்ப் பால் கொண்டுவரும்படிக்க கூறினார்.

"அதற்குள் நான் இங்கே நெருப்பு மூட்டி வைக்கிறேன்... நீ கொண்டுவரும் பாலைக் காய்ச்சுவோம். பயலுக்குச் சூடாகக் குடிக்கக் கொடுக்க வேண்டும்,

இல்லாவிட்டால் இவன் நம்மை விட்டுப் போனாலும் போய் விடுவான்" என்றார்.

குதிரைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்த இடத்தைச் சத்தத்தைக் கொண்டு ஊகித்து, இக்ரியேன்காவுக்குக் கடிவாளமிட்டு ஏறி, அதன் விலாக்களைக் கம்பளித் தளைக் கயிற்றால் விளாறியவாறு கிராமத்துக்கு விரட்டிச் சென்றான் மத்வேய். ஆக... இப்போது மத்வேயுக்கு வயது அறுபதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்போதோ, பன்னிரண்டு - பதின் மூன்று இருக்கும். அந்த இரவு இப்போதும் அப்படியே கண் முன் நின்றது. குதிரையும் மனிதனும் ஒன்றாக இணைந்து காரிருளில் கடுகி விரைந்தார்கள். அவர்களை விரைந்து எதிர்கொண்ட இரவு, பனித் துளிகளால் நனைந்த புற்களின் கடு நெடியை முகத்தில் அடித்தது. இதைத் தெரியாத காட்டுத்தனமான பெருங்களிப்பு பையனை ஆட்கொண்டது. குருதி மூளையில் பாய்ந்து கண்கணத்தது. குதிரைச் சவாரி பறப்பு போல இருந்தது. தரை விலிருந்து கிளம்பிப் பறப்பது போன்ற பிரமை உண்டாயிற்று சுற்றுமுற்றும் எதுவும் — தரையோ, வானமோ, குதிரையின் தலையோகூட — தென்படவில்லை, காதுகளில் இரைச்சல் மட்டும் கேட்டது பிரமாண்டமான இரவு உலகு மட்டும் நகர்ந்து எதிரே பாய்ந்து வந்தது. தம்பிக்கு உடம்பு மோசமாய் இருப்பதை அப்போது மத்வேய் நினைக்கவே இல்லை. அவன் எதைப் பற்றியுமே எண்ணவில்லை. உள்ளம் களி துள்ளியது, உடலின் ஒவ்வொரு தசைநாரும் உயிர்த்துத் துடித்தது... நுகர்வாற்றலை மீறிய இன்பம் பெருக்கெடுத்த, விரும்பத்தக்க, அரிய கணம் அது.

மன்னர் பரம்பரை

ஆசிரியர்: அந்தக்காலத்தில் சோளமன்னன் சேரமன்னன் பாண்டிய மன்னனென்று இருந்தார்கள் இன்று.

மாணவன்: மெல்லிசை மன்னன், காதல் மன்னன், கடத்தல் மன்னன்.

...அப்புறம் நேர்ந்தது துயரம். அப்புறம் அவன் பாலைக் கொண்டு போனான். தகப்பனார் சிறுவனை மார் போடு அணைத்துக் கொண்டு நெருப்பைச் சுற்றி ஓடியவாறு அவனைத் தாலாட்டுபவர் போலச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“அடே மகனே... நீ என்ன இப்படி? கொஞ்சம் பொறு. கொஞ்சம் பொறு. இதோ பாலைக் காய்ச்சுவோம். இதோ தாராளமாக மூச்சு விடுவாய், என் கண்ணு மகனே... இதோ மத்வேய் பாலைக் கொண்டு வந்து விட்டான்!...”

ஆனால் சிறுவன் குஸ்மாவுக்கு அதற்குள் மூச்சுப் போய், உடம்பு நீலம் பாரித்து விட்டது.

மத்வேயுக்குப் பின்னால் தாயார் வந்த போது குஸ்மா பிணமாகி இருந்தான். தகப்பனார் கைகளால் தலையைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்து லேசாக அசைந்தாடிய வண்ணம் கம்மிய குரலில் நீளமாக முன்கினார். மத்வேய் வியப்புடனும் ஏதோ விந்தையான ஆவலுடனும் தம்பி மீது கண்ணோட்டினான். நேற்றுக் கூடத் தம்பியும் அவனும் தீனிப் புல்லில் கொட்டம் அடித்தார்கள், இப்போதோ, முன்னே கிடந்தான் நீலம் பாரித்து வெளிறிய அறிமுகம் அற்ற வேற்றுச் சிறுவன்.

...ஆல் விந்தைதான் பாழும் அக்கார்டியன் இந்த நிகழ்ச்சியை நினைவில் உயிர்ப்பித்தது ஏனோ? இந்த இரவை அப்புறம் முழுவாழ்க்கைவாழ்ந்தாயிற்றே. மணம் கூட்டுப் பண்ணை அமைப்பு, யுத்தம் என்று எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ விதமான இரவுகள் மட்டும் கொஞ்சமாகவா வந்து போயின? ஆனால் ஏனோ எல்லாம் நினைவுத் திரையிலிருந்து அழிந்து விட்டன, மங்கி விட்டன. வாழ்நாள் முழுவதும் மத்வேய் தேவையான செயல்களைச் செய்து வந்தார். மணம் செய்து கொள்ளும் வேளை வந்தது, மணந்து கொண்டார். அலியோனாவும் அவரும் குழந்தைகள் பெற்று வளர்த்தார்கள்... யுத்தம் மூண்டது, மத்வேய் போர் முனைக்குச் சென்றார். காயமடைந்து மற்ற உழவர்களுக்கு முன்னால் வீடு திரும்பினார். “மத்வேய், கூட்டுப்பண்ணைத் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளும், வேறு யாரும் இல்லை” என்று ஊரார் சொன்னார்கள். ஏற்றுக் கொண்டார். எப்படியோ கொஞ்சமாக இந்தக் காரியத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு விட்டார். ஊராரும் அவருக்குப் பழகி விட்டார்கள். அப்போது முதல் இந்தச் சள்ளை பிடித்த வேலையிலேயே உழன்று வந்தார். வாழ்நாள் முழுதும் வேலை, வேலை, வேலைதான் மூளையில் இருந்தது. யுத்தத்திலும் கூட வேலை. எல்லாக் கவலைகளும் மகிழ்ச்சிகளும் துயரங்களும் கூட வேலையோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தன. உதாரணமாக, தன்னைச் சுற்றிலும் “காதல்” என்ற சொல் ஒலித்ததைக் கேட்ட போது

● விலைவாசிக்கும் விண்வெளிக்கப்பலுக்கும் என்ன வித்தியாசம்.

□ விலைவாசி ஒரு கோளாறும் இல்லாமல் மேலே போய்க் கொண்டிருக்கும். விண்வெளிக் கப்பல் கோளாறு ஏற்பட்டு கீழே திரும்பும்.

— ச. ரர். பா.

அவர் அதைக் கொஞ்சங்கூடப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. உலகத்தில் காதல் என்பது இருப்பதை அவர் புரிந்து கொண்டார், அவரே ஒரு காலத்தில் அலியோனாவைக் காதலித்தார் போலும் (மங்கைப் பருவத்தில் அவள் அழகாயிருந்தாள்), ஆனால் இதைப் பற்றி அவர் மேற் கொண்டு ஏதேனும் அறிந்திருந்தார் என்று சொல்வதற்கில்லை. மற்றவர்களும் பாசாங்குசெய்கிறார்கள் என்று நினைத்தார். காதலைப் பற்றிப் பாட்டுக்கள் பாடுகிறார்கள் காதலினால் துன்பப்படுகிறார்கள், துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்று கூட அவர் கேள்விப்பட்டார். இவர்கள் பாசாங்கு செய்யவில்லை என்றால், மனிதர்களுக்கு இது வழக்கம் ஆகி விட்டதோ என்னவோ. காதலைப் பற்றி மொத்தத்தில் விஷயம் எல்லாம் மணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பது தான்! இவன் இருக்கிறானே, கோல்கா, காதலிக்கிறானே? சந்தேகம் இல்லாமல் அவனுக்கு நீளவைப் பிடித்திருக்கிறது. அவன் மேனி நலம் வாய்ந்தவன், நிகுநிடுப்புள்ளவன். அவனுக்கு மணம் செய்து கொள்ளும் பருவம் வந்து விட்டது, அதனால்தான் இரவு வேளைகளில் நடமாடுகிறான் மடமட்டி, அக்கார்டியனை முழக்கிக் கொண்டு நடமாடாமல் என்ன செய்வான்? இளவட்டம், நெஞ்சிலே உரம் குமிழி இருக்கிறது... எப்போதுமே இப்படி இருந்து வந்தது. நல்லவேளை, இப்போது வாலிபர்கள் பெண்களுக்காக அடித்துக் கொள்வதில்லை. முன் காலத்தில் அடித்துக் கொண்டார்கள். மத்வேய் தாமே பல தடவைகள் சண்டை போட்டிருந்தார். அதிலும் விஷயம் இப்படித்தானே. முட்டிகள் தினவெடுத்தன, பலமும் நிறைய இருந்தது.

எங்கேயாவது அதைச் செலவிட வேண்டுமே.

கட்டிலில் உட்கார்ந்து இந்த மாதிரி எண்ணமிடுகையில் ஒரு முறை மத்வேய் பொறுக்க மாட்டாமல் மனைவியை இடித்தார்.

“இந்தா!... விழித்துக் கொள். உன்னிடம் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன்...” என்றார்.

“என்ன வேண்டும் உனக்கு?” என்று வியந்தாள் அலியோனா.

“நீ எப்போதாவது காதலித்தது உண்டா? என்னையோ வேறு யாரையேனுமோ? அது முக்கியமல்ல.”

அலியோனா வியப்படைந்து நெடு நேரம் பேசாமல் படுத்திருந்தாள்.

“நீ குடித்திருக்கிறாயா என்ன?”

“அட இல்லை என்கிறேன்! நீ என்னைக் காதலித்தாயா அல்லது... வெறுமே வழக்கம் காரணமாக வாழ்க்கைப் பட்டாயா? நான் ஆழ்ந்த முறையில் கேட்கிறேன்.”

கணவர் குடிக்கவில்லை என்பதை அலியோனா கண்டு கொண்டாள். ஆனால் மறுபடியும் நீண்ட நேரம் பேசா திருந்தாள். அவளுக்கும் தெரியவில்லை, மறந்து விட்டாள்.

“என்ன காரணத்தால் இந்த மாதிரி எண்ணங்கள் உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன?” என்று கேட்டாள்.

“அட ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். அது நாசமாய்ப் போக. ஏதோ என் நெஞ்சிலே... ஒரு மாதிரி... படபடக்கத் தொடங்கி இருக்கிறது. எதுவோ காய்ச்சல் மாதிரி.”

● எனக்குப் பட்டப்படிப்பு இல்லையே என்ற பெருங்கவலை.

□ முட்டாள் பட்டப் படிப்பு படியாதவர் படைத் தவைகளை ஆராய்ச்சி பண்ணி எத்தனை பேர் டாக்டர் பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்கள் தெரியுமா.

— ஜோக்கிரட்டீஸ்

“காதலித்தேன், சந்தேகம் இல்லாமல்!” என்று உறுதியாகச் சொன்னாள் அலியோனா. “காதலிக்கா விட்டால் வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கவும் மாட்டேன் மீன்கா கரலியோவ் எனக்காக எப்படிச் குட்டிக் கரணம் போட்டான், தெரியுமா! மாட்டேன் என்று விட்டேனே. ஆமாம், நடு நிசியில் காதல் நினைவு எதற்காக வந்தது உனக்கு? வீண் பேச்சுப் பேசத் தலைப்பட்டிருக்கிறாயோ?”

“அட சே!” என்று ரோசத்துடன் சொன்னார் மத்வேய். “உறங்கு.”

“நானைக்குப் பசு மாட்டை மந்தைக்கு ஓட்டிப் போ, நான் சொல்ல மறந்து விட்டேன். விடியமுன் நே காட்டுப் பழங்கள் பறிக்க மற்றப் பெண்களோடு போவதாக முடிவு செய்திருக்கிறோம்.”

“எங்கே?” என்று எச்சரிக்கையுடன் கேட்டார் மத்வேய்.

“உங்கள் தீனிப்புல் திடலுக்கு அல்ல, பயப்படாதே.”

“பிடித்தேனோ, ஆளுக்குப் பத்து ரூபிள் அபராதம் போட்டு விடுவேன்.”

“புல் அறுக்காத இடம் ஒன்று எங்களுக்குத் தெரியும். அங்கே காட்டுப் பழங்கள் குலை குலையாகப் பழுத்துக் குலுங்குகின்றன. மாட்டை மந்தைக்கு ஓட்டிப் போ, ஊம்?”

ஆகட்டும்.”

ஆக, அந்த இரவில், தம்பிக்காகப் பால் கொண் டுவர அவர் போனாரே, அந்த ராத்திரியில், அப்படி என்னதான் இருந்தது, அது திடீரென்று இப்போது நினைவு வருவதற்கு?

“எனக்கு மூளை மழுங்குகிறது போல் இருக்கிறது” என்று துயரத்துடன் எண்ணினார் மத்வேய். “முதுமையில் எல்லார் மூளைகளும் மழுங்குவது உண்டு.”

ஆனால் நெஞ்சுப் படபடப்பு தணியவில்லை. பாடும் அக்கார்டியனுடன் கோல்கா வருவதைத் தாம் எதிர் பார்க்கக் கூடத் தொடங்கி விட்டதை அவர் கவனித்தார். அவன் நீண்ட நேரமாக வாராதிருந்ததால் அவர் அமைதியின்றித் தவிக்கலானார். நீனா மேல் எரிந்து விழுந்தார். “மதமதத்த கிடாரி!... அவனைச் சீக்கிரத்தில் விட்டுவிடுவாளா என்ன?” என்று சீறினார்.

உட்கார்ந்து காத்திருந்தார், சிகரெட்டு புகைத் தார்.

கடைசியாகத் தொலைவில் சந்தில் இசைக்கத் தொடங்கியது அக்கார்டியன். அதோடு நெஞ்சில் படபடப்பும் அதிகரித்தது. ஆனால் இது விந்தையான பட

படப்பு - விரும்பத் தக்கது. இது இல்லாவிட்டால் ஏதோ மூளியாய் இருந்தது.

இன்னும் சில கால்கள் நினைவுக்கு வந்தன... புல்லில் அவர் வெறுங்காலராய் நடக்கிறார். பனித் துளிகள் புல் மேல் மணியாரம் சூட்டி இருக்கின்றன. ஆனால் அடித் தடங்கள் அழியாமல் பதிகின்றன - விஷப் பச்சையானவை. பனித் துளிகள் வெறுங்கால்களைத் தணலாகப் பொசுக்குகின்றன இப்போது எண்ணிப் பார்த்த போது கூடக் கால்கள் சில்லிட்டன.

முல்லாமுறுவல்

நளீருத்தின் முல்லா ஒரு செல்வந்தரின் விருந்தாளியாகத் தங்கினார்.

எது வேண்டும் மாணலும் தயங்காது கேளுங்கள். என்று உபசரித்தார் அந்த செல்வந்தர். இரவு முல்லாவிருந்த தாகம் தாங்கவில்லை. தண்ணீர் கேட்டார், கொடுப்பாரில்லை. உடனே “நெருப்பு நெருப்பு!” என்று கூவினார், முல்லா எல்லோரும் - செல்வந்தர் உள்பட - நீருடன் ஓடிவந்தார்கள். “எங்கே நெருப்பு?” என்று கதறினார்கள். தமது வாயைத்தான் பித்து இங்கே! என்றார் முல்லா.

எம். எம். அபுபக்கர்

இல்லாவிட்டால் சாவைப் பற்றிய எண்ணங்கள் எழுந்தன. விரைவில் ஆட்டம் ஓய்ந்து வரும். அச்சம் இல்லாமல், வலி இல்லாமல் என்றாலும் ஒரு வகையில் வியப்பு ஏற்பட்டது. எல்லாம் இப்படியே இருக்கும், நம்மைக் கல்லறைக்குக் கொண்டு போய்ப் புதைப்பார்கள் என்பது புரிந்தது. ஆனால் ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்வது கடினமாக இருந்தது. இங்கே எல்லாம் இப்படியே இருக்கும் என்பது எப்படி? சூரியன் எழும், மறையும் என்பது புரிகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். சூரியன் எப்போதுமே எழுவதும் மறைவதுமாக இருந்து வருகிறது. ஆனால் கிராமத்தில் யாரோ வேறு மனிதர்கள் இருப்பார்கள். அவர்களை நம்மால் ஒருபோதும் அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியாது... இதை எந்த வகையிலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நல்லது, மத்வேய் ரிஸான்ட்செவ் என்பவன் இருந்தான் என்பதை இன்னும் ஒரு பத்துபதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு ஊரார் நினைவு வைத்திருப்பார்கள், பின்பு மறந்து விடுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் இங்கே எப்படி இருப்பார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ள ஆசையாய் இருக்கிறதே. வருத்தமோ எந்த வகையிலும் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். சூரியனையும் மன நிறைவு ஏற்படும்படி நன்றாகப் பார்த்து விட்டோம். ஒன்றுமில்லை, மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அதோடு இல்லை, வருத்தமாக இல்லை. நிறைய அனுபவித்து விட்டோம். ஆனாலும் எப்படி நினைத்துப் பார்ப்பது? நாம் இல்லை, யார் யாரோ எல்லாரும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் இனி இருக்கப் போவதில்லை என்று?... நாம் இல்லாமல் அவர்களுக்கு ஒரு வகையில் வெறுமையாக இருக்கும். அல்லது இருக்காதோ?

“த்து!... இல்லை, நான் கிழவன் ஆகிக் கொண்டு போகிறேன்.”

இந்த மாதிரி எண்ணங்களால் அவர்களைத்துக் கூடப் போனார்.

“இந்தா!... விழித்துக் கொள்” என்று மனைவியை எழுப்பினார் மத்வேய். “நீ சாவை நினைத்துப் பயப்படுகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

“இந்த ஆளுக்கு மூளை புரண்டு விட்டது!” என்று முணுமுணுத்தாள் அலியோனா. “அந்தச் சனியனை நினைத்துப் பயப்படாதவர் யார்?”

“நான் அஞ்சவில்லை.”

“அப்படியானால் தூங்கு. இதைப் பற்றி எண்ணுவது எதற்காக?”

“தூங்கு, உன்னைப் போய்க் கேட்டேனே!...”

ஆனால் அவர் குதிரையேறிப் பாய்ந்து சென்ற, காதுகளில் பேரிரைச்சல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த, அந்தக் கரிய இரவு மறுபடி நினைவுக்கு வந்ததும் கலவரத்துடனும் இனிமையாகவும் நெஞ்சு இறுகியது. இல்லை. வாழ்க்கையில் இருக்கிறது ஏதோ ஒன்று, எதையோ குறித்துக் கடும் துயரம் உண்டாகிறது. கண்ணீர் வரும் அளவுக்கு வருத்தமாய் இருக்கிறது.

நிற்க, ஓர் இரவு கோல்காவின் அக்கார்டியன் முழக்கத்தை எதிர்பார்த்து அவர் காத்திருந்தது வீணாயிற்று. உட்காரிந்து புகைத்துக் கொண்டிருந்தார்... ஆனால் அக்கார்டியன் சத்தமே கேட்கவில்லை. வெட்டியாகக் காத்திருந்தார். அலுத்துக் களைத்துப் போனார்.

விடியும் தறுவாயில் மத்வேய் மனைவியை எழுப்பினார்.

“நம்முடைய சேண்டி தட்டியின் சத்தத்தையே காணோமே, ஏன்?” என்று கேட்டார்.

“அட அவனுக்குத்தான் மணமாகி விட்டதே! ஞாயிற்றுக் கிழமை விருந்துக் கொண்டாட்டம்.”

மத்வேயுக்கு ஏக்கம் உண்டாயிற்று. அவர் படுத்தார், உறங்க முயன்றார், ஆனால் தூக்கம் வரவில்லை.

பொழுது புலரும் வரை இப்படியே படுத்திருந்தார். கண்களைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தார். தம் வாழ்க்கையிலிருந்து இன்னும் எதையாவது நினைவுபடுத்திக் கொள்ள விரும்பினார், ஆனால் எதனாலோ ஒன்றுமே நினைவு வரவில்லை. மறுபடியும் கூட்டுப் பண்ணைக் கவலைகள் சூழ்ந்தன... புல்லறுப்பு விரைவில் நடக்க வேண்டும், ஆனால் பாதி அறுப்பு இயந்திரங்கள் கருமரன் உலையருகே மேல் தூக்கிய நுகங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தன. அந்தப் பேய்மகன், கருமான் பீலியாவோ, குடித்துக் கூத்தடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த அழகில் மண விருந்தினால் வேறு காரியம் முடங்கிப் போகும், ஒரு வாரம் சுணக்கம் ஏற்படும் என்று கணக்கிடலாம்.

“நானைக்கு பீலியாவிடம் பேச வேண்டும்.”

...ஹுநாள் பரு உதடன் கோல்காவைச் சந்தித்ததும் மத்வேய் குறுநகை புரிந்தார்.

“என்ன தம்பி, வாசிப்பு முடிந்ததா!”

கோல்கர் புன்னகை செய்தான்... அவனுடைய புன்னகையே, ஒரு காதிலிருந்து மறு காது வரை நீண்டது.

“முடிந்தது, மத்வேய் இவானிச், இனி இரவு வேளைகளில் உங்கள் தூக்கத்தைக் கலைக்க மாட்டேன். அவ்வளவு தர்ன், நங்கூரம் பாய்ச்சி விட்டேன்.”

“சரி, சரி” என்று சொல்லி விட்டுத் தம் அலுவல்களைக் கவனிக்கப் போனார் மத்வேய். “எதற்காக மகிழ்ந்து போகிறாய், காளைக் கன்றுக்குட்டி? அந்தப் பெண் நீனா உன் கொம்புகளைப் பிடித்துக் கொள்வாள், தெரிந்து கொள். கிரேச்செத்தவ் குடும்பத்தார் எல்லாருமே அந்த மாதிரி ஆட்களாக்கும்!” என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

ஒரு வாரம் கழிந்தது.

எப்போதும் போலவே இரவுகளில் நிலவொளி சன்னல்களுக்குள் பெருகியது. காய்கறித் தோட்டத்திலிருந்து காஞ்சிரையின் நெடியும் இளம் உருளைக்கிழங்குச் செடிகளது தழைப் பகுதியின் மணமும் வீசின... நிசப்தம் நிலவியது.

மத்வேய் அமைதியின்றி உறங்கினார். விழித்துக் கொண்டு சிகரெட்டு புகைத்தார்... நடைக்குப் போய் குவாஸ் என்னும் புளித்த ரொட்டிச் சாற்றைப் பருகினார். வாயிலுக்குச் சென்று படியில் உட்கார்ந்து புகை பிடித்தார். கிராமத்தில் வெளிச்சமாய் இருந்தது. பயங்கர நிசப்தமும் குடி கொண்டிருந்தது.

பூமியில் மற்றவர்களை சிரிக்க வைப்பவனுக்கு சொர்க்கத்தில் இடம் காத்திருக்கிறது.

★ மாதமொரு மணிக்கவிதை போட்டிப் பரிசுக் கவிதை திர்க்க - தரிசனங்கள் ‘மௌன’

நினைவுகளை

ஜீரணிக்க முடியவில்லை

மௌனமாக எரிமலைகள்

எத்தனை காலம் தான்

தூங்கிக் கிடக்கும்

கண்கள்—

எரிசரமாக இருக்கும் வரை

காட்சிகள்

பசுமையாக இருக்கபோவதில்லை

உன், ஆத்மாவின் அவலங்கள்

அடுத்தவனுக்கு கேட்காது.,

உலகம்

இருள்வதால் தான்

உனக்கு

தூக்கம் வருகிறதா?

கேள்விகளின்

அர்த்தம் புரியாமலே சொல்லும்

பதில்களுக்கு என்ன

அர்த்தம் இருக்கப் போகிறது...

வாழ்க்கைக்கே

அர்த்தம் தேடுவதால்

பூஜ்யங்களே—

தரிசனமாகின்றன.

உன் எண்ணச் சிறையுள்

சிந்தனைகளை - ஏன்

அடக்கி வைத்திருக்கிறாய்

அடிமை என்பதாலா...?

அடிமையின் சிந்தனைகளே

சுதந்திரத்திற்கு—

இலக்கணம் வகுப்பவை

எனவே—

நினைவுகளின் சுவடுகளில்

பின்னோக்கி ஓடுவானேன்?

கனவுகளுக்காக...

காத்திருத்தல் எத்தனை நாள்?

நனவுலகில் விழித்துப்பார்—

ஏனென்றால்—

எரிமலைகள்—என்றுமே

தூங்குவது கிடையாது.

★ பேரூ நண்பர்கள் பகுதியில் உங்கள் பெயரும் இடம்பெற வேண்டுமானால் கீழேயுள்ள கூப்பனை நிரப்பி தபாலட்டையில் ஒட்டி அனுப்பவும்.

எம். தயானந்தன் வயது 18
தமிழ்க் குறிச்சி, வன்னியனார் லேன், சம்மாந்துறை

● மாணவன்
☐ பத்திரிகை, பேரூ நட்பு, சிரித்திரன் வாசித்தல்.

சு. ஜெமினி வயது 17
8ம் வட்டாரம், சரீம்பல்தீவு, திருமலை.

● மாணவன்
☐ வாடுலி, பத்திரிகை

சி. க. யோகநாதன் வயது 26
31/2, காரைக்காட்டு வீதி, வண்ணை வடமேற்கு, யாழ்ப்பாணம்.

● வண்ணையூர் கலைஞன்
☐ பத்திரிகை, சினிமா, பத்திரிகை நடாத்த முயற்சித்தல்.

ஆ. இராஜரட்னம் வயது 26
11, காலி வீதி, பம்பலபிட்டி, கொழும்பு-4.

● வியாபரம்
☐ பத்திரிகை, நண்பர் தொடர்பு, ரி. வி.

எம். பாலகிருஷ்ணன் வயது 28
33 'B' சிறி தம்ப மாவத்தை, கொழும்பு-10

● எழுதுவினோர்
☐ புத்தகம் வாசித்தல், கவிதை எழுதுதல்.

சிவரஞ்சினி சிவஞானம் வயது 19
சங்கமித்தா மண்டபம், பேராதனை.

● மாணவி
☐ பரதம் பழகல், பாடுதல்.

ப. ஜெயகொடி வயது 25
ஆழக்கிணற்றடி, பொலிகண்டி.

● நேரக்கணிப்பாளர்
☐ வாடுலி, பேரூ நட்பு, பொது தொண்டு.

எம். எம். அபூபக்கர் வயது 45
மகுதி ரோடு, பெரிய கடை, மன்னார்.

● ---
☐ புத்தகம், நண்பி

S. C. நவரத்தினராசா வயது 23
முதலியார் குளம், செட்டிகுளம்.

● மணவன்
☐ வாடுலி, புத்தகம்

நிரஞ்ஞன்—ரா வயது 16
6, புகையிரத வீதி, பதுளை

● மாணவன்
☐ புத்தகம், T. V.

G. சிவஞானம் வயது 20
ஆராச்சி நிலையம், முருங்கன்.

● சாரதி
☐ T. V., வாடுலி, ஜோக் அடித்தல்.

ஜ. நெளஷாத் வயது 16
3, ஆஸாத் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

● டெயிலர்
☐ பத்திரிகை, T. V, வாடுலி.

சிரித்திரன்பேரூ நண்பர்கழகம்

பெயர்

விலாசம்

.....

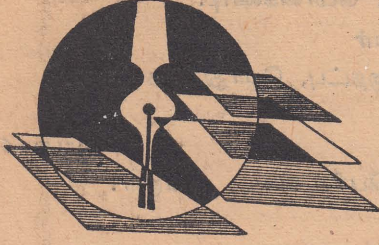
வயது..... தொழில்.....

பொழுது போக்கு.....

.....

கையொப்பம்

திருமுகம்

ஈழத்து நண்பர் ஒருவரின் உதவியால் தை மாதம் முதல் தங்கள் சிரித்திரன் இனிய இதழை படித்து வருகிறேன். சிரித்திரனில் வரும் அத்தனையும் புதுமை இனிமை. எனது பாராட்டுக்கள். வளர்க உங்கள் பணி எனக்கு. சில இலங்கை நண்பர்களை அறி முகப்படுத்தும் முகமாக எனது பெயரை உங்கள் பத்திரிகையில் பேரூ நண்பர் பகுதியில் பிரசுரிக்குமாறு தயவுடன் வேண்டுகிறேன்.

R. கருணாநிதி B. A.

கர்மராசர் தெரு, மதுரை 9

ஈழத்திற் நாட்டிலே சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் அத்தோடுவாழ்வில் ஏற்படும் இன்னல்களுக்கு வழிகாட்டியாய் விளங்குகின்றது 'சிரித்திரன்' சித்திரை இதழ் என்னை சிந்தைக்குளிர வைத்தது "குட்டுக்கதை" சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் வைத்து விட்டது. மகுடியின் பதில்கள் மனதை நெகிழவைத்துவிட்டது. தாடி என்றாலும் பலர் கேடி என்று நினைப்பதுண்டு. தாடி மகான்களைப்பற்றிய விளக்கம் அப்பப்பா பளோ ஜோர். பாரதிக்கு விழா வெடுக்கும் இந்நாளிலே பாரதியைப் பற்றி நவரசங்களில் ஒன்றான கோபத்தையும் தனது பாடலில் விட்டு வைக்கவில்லை என்பதை இலக்கியசிமிழ் பகுதி எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. என் அப்பாவின்... என்றசிறுகதை என்கண்களை குளமாக்கிவிட்டது அதிகார பிச்சை நமது சமூகத்தில் வாழும் சிலருக்கு ஒரு குட்டு.

சிரித்திரா சித்திரையாழ் பிறந்து விட்டாள். நீயும் மாதாமாதம் எங்கள் சிந்தைக்குளிர பல நல்லாக்கங்களுடன் வந்திடுவாய் வளர்க உன்பணி.

எம். எஸ். மணி

206, காலி வீதி, பம்பலபிட்டி.

சிரித்திரன் பார்த்தேன் மிகவும் நன்றாகவே வழமைபேர்ல உள்ளது. குறை இருந்தால் தானே அது பற்றி விமர்சிப்பதற்கும் இடமிருக்கும். நல்லவற்றைப் பற்றி உலகம் அதிகமாகப் பேசிக் கொள்ளமாட்டாது. சிறிதளவு குற்றம் குறை இருந்து விட்டாலும் போதும். உலகம் அதைப் பற்றியே பேசிக் கொள்ளும். சிரித்திரன் தன்பாதையில் தொடர வேண்டும்

ச. முருகையா

நகர மண்டபம். மன்றார்.

சிரித்திரன் வழமை போல் தரமாக வருகிறது. குறைந்த பட்சம் இதழுக்கு இரு சிறுகதைகளாவது இருத்தல் நன்று என்பது என் அபிப்பிராயம். 'சிரிகதைகள்' வருவது குறைந்து விட்டதே! துணுக்குகள் ஜோர்!

இந்த பொருளாதார நெருக்கடியின் மத்தியிலும் சிரித்திரன் தொடர்ந்தும் வீறு நடை போடுவதை நீனத்துப் பெருமைப்படுகிறேன்.

ச. முருகானந்தன்

நேற்றுத்தான் சிரித்திரனைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது எனது நிலவு குளிர்ச்சியாக இல்லை சிறுகதை பாரதி நூற்றாண்டு சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றதை சிரித்திரன் வாயிலாகப் பார்த்து பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

சிரித்திரனில் கதை வருவது என்பதே சாதாரண விடயமல்ல. ஜனரஞ்சகத்தையும் ஓர் இலக்கிய நயத்துடன் சீராகச் செய்யும் பத்திரிகை சிரித்திரன். அதில்

எனது கதைக்கு முதற்பரிசு கிடைப்பதென்றால் எவ்வளவு பேரதிஷ்டம் எனக்கு இருக்க வேண்டும்.

நீங்களே தட்டி வளர்த்தீர்கள். நீங்களே பரிசும் கொடுத்து கௌரவித்தீர்கள். இதில் எனக்கென்ன பெருமை? எல்லாம் உங்களுக்கே சாரும்.

போட்டியில் பரிசு பெற்ற ஏனைய எழுத்தாள நாண்பர்கட்கும் எனது பாரட்டுதலையும், அன்பையும் தெரிவிக்கிறேன்.

வடகோவை வாதாஜன்

சென்ற மாதம் வெளியாகிய சிரித்திரனை வாசித்தவுடன், ஏற்பட்ட திருப்தியில் பிறந்த ஒரு வகைச் சக்தியானது. இம்மடலை எழுதும்படி என்னைத்தாண்டி எங்கள் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியரையும் பாராட்டும்படி செய்துவிட்டது. அச்சக்தி ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் சிரித்திரனின் கவர்ச்சியான அமைப்பு, அதில் வெளியாகும் தரமான படைப்புக்களுமே என்றால் அது மிகையாகாது.

குறிப்பாக - அறிவால் மயக்கவைக்கும் சுவைமிக்க மகுடியின் பதில்களும், கருத்தை ஈந்து; சிந்தனையைக் கிழப்பி; கண்ணீரை வரவழைக்கும் சிறுகதைகளும் - சிரித்திரனின் தரத்துக்கென்றே படைக்கப்பட்டது போல் அமைந்து எங்களில் ஒரு வித இலக்கிய இனிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன.

இவையிரண்டு பகுதிகளிலும் ஓவியர் ரமணியின் கைவண்ணங்களையும் இடைக்கிடை பிரசுரித்து இன்னும் சிரித்திரனைச் சிறப்பாக்க ஆவனசெய்யுமாறு ஆசிரியர் அவர்களைப் பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்வதோடு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை மாததிரம் மலரும் எங்கள் சிரித்திரனை மாதத்திற்கு இரு தடவைகள் மிளிர ஆவன செய்து எமது தாகத்தைத் தணித்து வைக்குமாறும் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

நற்பிட்டிமுனைபள்ளி

இசையால் வசமாகா இதயமெது

- உங்களை மெய்மறக்கச் செய்யும் கர்னாடக இசைமேதைகளின் கச்சேரிகள்
- திரை இசைப் பாடல்கள்
- பக்திப் பாடல்கள்
- தனிப்பாடல்கள்

அனாதையும் நவீன எலெக்ட்ரானிக் கருவிகள் மூலம் துல்லியமாக ஒலிப் பதிவு செய்து தருவதிலும்.

ரேடியோ — ரேப்ரெக்கோடர்கள் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகள் அனைத்தையும் திருத்தம் செய்வதிலும் விற்பனை செய்வதிலும் முன்னிலையில் திகழ்பவர்கள்.

ரேடியோஸ் பதி

58, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 7805

புடவைப் பூங்கா!

வனிதையர் வண்ண ஓவியமாகத் திகழ
வானவில் வர்ணங்களில்
வகைவகையான தினிககளுக்கு

இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்

கணேசன் ஸ்ரோர்ஸ்

Kanesan Stores

63, 78, K. K. S. Road,
Jaffna.

T'Phone தொலைபேசி: 7169, 8025

விருட்ச மோட்சம்

'அகத்'தை தெளிவாக்கும்

'அகத்தி'.....

- அகத்திக் கிரையை உண்ணில் இடுமருந்தும் பயித்திய தோஷமும் நீங்கும்.
- ஆகாரம் எளிதாக ஜீரணமாகும்.
- அகத்திக்கிரையில் 'எண்ணை' காய்ச்சி தலையில் தேய்த்து வர கண்கள் குளிர்ச்சிபெறும். பித்தத்தலைவலி நீங்கும்.
- புகைப்பிடிப்பதால் உண்டாகும் உஷ்ண-பித்தமும் தேக அழகும் அகத்திப்பூவினால் நீங்கும்.
- உடம்பு குளிர்மையும் - காந்தியும்பெற அகத்தி வேர் மிகவும் உகந்தது.

நுனிமுதல் - வேர்வரை அகத்தியின் உபயோகம் மனிதனின் தலைமுதல் கால்வரையான உடலகத்தை தெளிவாக்கும்.

வீட்டுக்கொரு 'அகத்தி' மரம் இருந்தால் விட்டோடும் நோய் நொடிகள் யாவும்.

தூய வெண்மையாய் துலங்க வைப்பது.

மில்க்வைவ் சலவைப்பவுடர் மில்க்வைவ் சவர்க்காரங்கள்.

தயாரிப்பாளர்கள்:

மில்க்வைவ் தொழிலகம்

யாழ்ப்பாணம்.

த. பெ. இல: 77

தொலைபேசி: 7233

பிரதம தபாற் கந்தோரில் செய்திப்பத்திரிகையாகப் பதிவு செய்யப்பெற்றது பதிவு இல.பி.கியூ 581300

- 559 கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்கும் சி. சிவஞானசுந்தரம் அவர்களால் 559, கே. கே. எஸ். வீதியில் உள்ள கவின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது.